

Table of Contents

Kỳ 1: Ngày trở về

Kỳ 2: Ấn nhẫn chờ thời

Kỳ 3: Canh bạc đổi đời phía sau lúc nửa đêm

Kỳ 4: Thiết lập quyền lực, thâm nạp đệ tử

Kỳ 5: Vừa huấn luyện, vừa nơm nớp họa sa thải

Kỳ 6: Bình thần ra đi khi thấy mình chỉ là "con bài hỏng"

Kỳ 7: Thăng hoa ở Leiria, ngoảnh mặt với Benfica và bén duyên Porto

Kỳ 8: Xây những viên gạch đầu cho hành trình huyền thoại

Kỳ 9: Thắng trong cuộc đấu đá nội bộ đầu tiên

Kỳ 10: Bất khốc 20 giây trong thời khắc lịch sử

Kỳ cuối: Bị dọa giết vẫn lên đỉnh vinh quang

Tự truyện Huấn Luyện Viên Jose Mourinho

Luis Lourenco

(*)Phần 10, 11 do chính tay Mourinho chấp bút!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Lê Minh (lược dịch)

Kỳ 1: Ngày trở về

Chính hiệu người Bồ Đào Nha

Khi Mourinho rời bán đảo Iberia (Porto) đến Chelsea hồi năm 2004, ông đã có bộ sưu tập thành tích mà hàng loạt HLV mơ ước gồm 2 chức vô địch BDN, 1 Cúp Quốc gia BDN, 1 Cúp UEFA/Europa League và 1 Champions League. Vậy mà báo chí Anh vẫn đón nhận ông với một tư thế rất dè dặt, thậm chí còn có ý coi thường bởi những phát ngôn quá lớn lối của ông.

Gần 10 năm sau, Mourinho trở lại Anh quốc từ Iberia, sau thất bại lớn tại Real Madrid, ngạc nhiên thay ông lại được chào đón như một người hùng trở lại mái nhà xưa. Đây chỉ là một trong hàng loạt những chi tiết nói lên sự đặc biệt của Mourinho.

Nhân sự kiện Mourinho trở lại Anh quốc, khép lại một vòng xoay đáng nhớ của sự nghiệp, xin gửi đến bạn đọc cuốn tự truyện của Mourinho do nhà báo Luis Lourenco - vốn là bạn thân của ông - viết. Cuốn "Made in Portugal" được xuất bản năm 2004, nhưng bạn đọc cứ yên tâm vì những câu chuyện về Mourinho không bao giờ là cũ.

Cách Barcelona, thủ phủ xứ Catalonia, 20 cây số là thành phố du lịch nhỏ Stiges. Tháng 5/1996, Jose Mourinho, cùng với Bobby Robson, đến Barcelona làm việc. Khi BLĐ đề nghị Mourinho dọn về một căn hộ bên bờ biển tại Stiges để sống, ông không chút do dự mà đồng ý ngay. Stiges gợi nhớ về Setubal (BDN), nơi ông sinh ra và sống suốt thời trai trẻ.

ĐIỂM XUẤT PHÁT BARCELONA

Cũng giống như thủ phủ của Sado, biển cũng vỗ về Stiges. Đấy quả là một nơi tốt để bạn thích nghi với cuộc sống ở một quốc gia mới. Nhìn ra mặt biển và những bãi cát, Mourinho sẽ dễ dàng nhớ về quê nhà và nguồn gốc của mình.

Stiges cũng có những con đường để đi dạo dọc bờ biển với những quán cà phê rải rác. Cá tươi và hải sản, mùa Hè đặc trưng đến ngay đầu tháng 5, không khí yên bình của một miền quê, đặc biệt là vào mùa Đông, càng giúp cho Mourinho tìm thấy những thời khắc thư giãn sau những nặng nề của công việc.

4 năm sau đó, năm 2000, trong một ngày Hè nóng nực của tháng 6, chúng tôi lái xe chậm chậm trên con đường hẹp và dài dọc theo bờ biển Stiges. Mourinho bất ngờ dừng chiếc Volvo mui trần màu đen lại rồi bước ra khỏi xe. Khi ấy hãy còn sớm và dù hành trình phía trước hãy còn rất dài, vẫn còn thời gian để Mourinho chào tạm biệt những bằng hữu mà ông đã kết thân ngay từ những ngày đầu đặt chân đến Catalonia.

Trong năm cuối ở Barca với vai trò trợ lý, Mourinho luôn bất mãn với HLV trưởng Luis van Gaal

Nhà Mattas là những người đầu tiên Mourinho gặp tại Stiges. Họ mến nhau ngay lập tức và ngày càng thân thiết hơn. Sự khăng khít lại càng tăng sau khi Mourinho đưa người vợ đang mang thai 5 tháng Tami sang sống cùng. Đến một quốc gia lạ, dù là láng giềng với Bồ Đào Nha, không bao giờ là chuyện dễ dàng. Mattas hiểu mình có thể giúp những người bạn mới thích nghi và họ đã làm điều đó một cách hết xảy.

Nhà Mattas, gồm 5 anh em trai và 1 người con gái, làm việc cho chính gia đình mình. Nếu một người vắng mặt, luôn có những người khác cùng vợ con họ để trông cậy và chuyện trò. Vì thế, khi Mourinho đi làm, đến sân tập hàng ngày hay ra nước ngoài dài ngày cho những chuyến du đấu, Tami không bao giờ cảm thấy lẻ loi.

Javi Mattas đang đứng ở cửa quán Sports Bar, như biết trước anh bạn người BDN của mình sẽ đến. Chúng tôi vào trong, gọi cà phê và lướt qua tít của các tờ báo thể thao Barcelona. Chả ai nói gì về quá khứ hay tương lai, bóng đá hay Barca. Chỉ vài chuyện vụn vặt mà thôi. Javi còn chưa biết Mourinho đang tính chuyện rời Barcelona vĩnh viễn.

CHÁN CHỪNG VỚI CUỘC SỐNG BÌNH LẶNG

Rồi chúng tôi rời quán, bước vào hành trình dài trở lại Setubal. Khi xe rời khỏi Stiges, tôi nhìn sang Mourinho. Ngỡ là sau 4 năm sinh sống, Mourinho sẽ ngoảnh đầu nhìn lại, chụp một vài tấm ảnh để kỷ niệm hay đại loại thế. Nhưng tôi đã nhầm bởi Mourinho không bộc lộ chút xúc cảm nào, vẫn nhìn về con đường trước mặt.

Như thường lệ, Mourinho đợi tôi khơi chuyện. Ông ấy hoạt ngôn trong phòng họp báo, nhưng lại rất ít nói ngoài đời. Hàng chục năm tình bạn của chúng tôi đã trôi qua đúng một kiểu: tôi nói chuyện, anh ấy nghe và thỉnh thoảng hồi đáp.

Thời gian làm việc tại Barca của Mourinho đã gần đi đến hồi kết từ 1 năm về trước. Cuối mùa bóng 1999, nhiều CLB đặt vấn đề mời anh về làm HLV trưởng, nổi bật nhất là lời mời từ Sporting Braga.

Là một trong những người khuyên Mourinho từ chối, tôi vẫn còn nhớ như in lý lẽ của mình: “Cậu chờ đợi gì nếu ra làm riêng? Có khi 6 tháng là bị sa thải mất rồi, bóng đá BDN là vậy đó. Quá ít thứ để chờ và quá nhiều thứ để mất. Còn nếu ở lại, cuộc sống của anh tại Barca vẫn êm ru như trước giờ.

Cậu tiếp tục học hỏi nhiều thứ từ những tay tổ HLV và các cầu thủ hàng đầu, không có áp lực thắng thua, thành phố tuyệt đẹp, tiền vào đều đều. Ở lại đi bạn tôi, tận hưởng cuộc sống mà Chúa đã trao cho bạn”.

Tuy nhiên, năm cuối của Mourinho tại Barca quả là khó khăn. Đến giờ tôi vẫn không biết lời khuyên của mình có thật sự hữu ích hay không. Niềm an ủi duy nhất là không chỉ mình tôi nghĩ vậy. Người thân, trong đó có chính ông bố của Mourinho và bạn bè đều khuyên anh ấy ở lại TBN.

QUYẾT ĐỊNH RA ĐI

Mourinho cảm thấy chán chường trong năm chót ở Barcelona, nơi anh làm trợ lý cho HLV Louis van Gaal. Tự mô tả mình là “vị trợ lý bất mãn”, Mourinho cho biết có 2 lý do khiến anh chịu đựng ở lại Barca thêm một năm: Một là thu nhập trợ lý tại Barca cao hơn về BDN làm HLV trưởng, mà anh thì luôn muốn cuộc sống gia đình sung túc. Hai là Mourinho muốn giành danh hiệu duy nhất mà mình còn thiếu trong sự nghiệp làm trợ lý: Champions League.

Làm trợ lý tại BDN, Mourinho đã có 2 chức vô địch BDN, 1 Cúp Quốc gia và 2 Siêu Cúp. Tại Tây Ban Nha anh có 2 chức vô địch La Liga, 2 Cúp Nhà vua, 2 Siêu Cúp, 1 Cúp C2/Europa League và 1 Siêu Cúp. Nhưng Mourinho vẫn mơ về Champions League. Thế nên anh quyết định ở lại thêm 1 năm cuối cùng để ra sức giúp Barca chạm tay vào danh hiệu vinh quang nhất cấp độ CLB.

Một năm sau, Mourinho lại nhận được những lời khuyên y hệt một năm về trước. Chỉ có điều lần này không ai có thể ngăn Mourinho bước lên con đường mà anh đã vạch ra cho chính mình được nữa. Khởi có ý kiến, càng không có màn trò chuyện khuyên lơn gì hết.

Mourinho tạm xa lánh mọi mối quan hệ của mình vào thời điểm ấy để không phải lung lạc mặc dù có lẽ trời có sập xuống thì anh ấy cũng không đổi ý. Sau này Mourinho bày tỏ sự

biết ơn với vợ, người duy nhất ủng hộ quyết định của anh, trên tư cách một người hôn phối và một người bạn.

"Tami luôn ở đó, chứng kiến những thống khổ mà tôi phải trải qua trong năm cuối ở Barca. Tôi thường trở về nhà trên tư cách một nhà phê bình hơn là một vị trợ lý. Trên sân tập tôi luôn trung thành, tận tụy. Nhưng về nhà tôi cứ nghĩ mãi: tại sao Van Gaal lại quyết thế này mà không thế kia. Khi ấy tôi biết vị trí trợ lý đã quá nhỏ bé so với suy nghĩ của mình. Tami hiểu vì cô ấy đã sống cùng với những bi kịch, hoài nghi và cơn giận của chồng".

Không tin Van Gaal nữa, càng không tin người sẽ kế nhiệm Van Gaal là Serra Ferrer, Mourinho quyết định sẽ ra làm riêng, tự anh sẽ ra những quyết định quan trọng nhất cho đội bóng chứ không phải đưa ra lời khuyên cho bất kỳ ai nữa. Stiges dần ở lại sau lưng, Mourinho đã bỏ lại chương cuối cùng trong đời trợ lý, không âm ỉ, không kịch tính.

Và một chương khác, đầy rực rỡ và ồn ào chuẩn bị được mở ra.

-----o0o-----

Kỳ 2: Ẩn nhẫn chờ thời

Sau thời gian dài làm việc tại Barcelona, cảm thấy mình đã đủ khả năng làm HLV trưởng, Mourinho quyết định trở về Bồ Đào Nha để tìm kiếm thử thách. Đây là 1 lựa chọn vô cùng liều lĩnh bởi ai cũng biết BDN là 1 giải đấu khắc nghiệt với các HLV có tên tuổi chứ nói gì đến một Mourinho vô danh tiểu tốt.

TƯƠNG LAI BẤT

ĐỊNH

BDN là điểm đến, thất nghiệp và tương lai bất định. Tôi tự hỏi liệu Mourinho có cảm thấy lạc lõng ngay chính quê hương mình hay không, sau khi đã xa nó quá lâu. Tôi tự hỏi liệu Mourinho có nhớ là ở đây, việc một HLV tại vị trong 4 năm là điều gần như không thể.

Và tôi tin là cuộc sống khó khăn của Mourinho khi quyết định ra làm riêng thậm chí còn chưa bắt đầu. Thực tế khắc nghiệt và một tương lai bất ổn luôn là những điều mà một HLV làm việc tại BDN đã và đang phải chấp nhận.

Cho đến trước khi trở lại quê hương, Mourinho đã sống một cuộc đời không áp lực bởi trên anh ấy luôn có những người phải chịu trách nhiệm nhiều hơn. Và ngoài khoảng thời gian ngắn làm việc tại Estrela da Amadora, trợ lý cho Manuel Fernandes, Mourinho chỉ toàn làm cho những CLB lớn và có thu nhập cao, đủ để đảm bảo một cuộc sống tốt. Những ngày khó khăn rõ ràng đang chờ đợi Mourinho.

Biết hết, nhưng Mourinho vẫn trở về, như thể không có gì là áp lực. Bất chấp việc phải thất nghiệp, vì ghế HLV ở BDN đa số đều ấm chỗ, Mourinho cũng không lo ngại về tương lai. Khoảng thời gian làm việc cật lực tại Barcelona đã giúp anh ấy kiếm được một món tiền khá, đủ để sống ổn cho đến khi tìm được việc mới.

Mourinho có niềm tin vô tận vào chính bản thân mình. Anh ấy bảo nếu một người có kiến thức và niềm tin vào bản thân thì người ấy sẽ không sợ bất cứ thứ gì chờ đợi mình phía trước cả.

*Rời Barca với hành
nghệệm có được từ Bobby
Mourinho âm thầm rèn
thành danh*

*trang là những kinh
Robson (bên phải),
luyện bản thân chờ ngày*

BƠI THEO CÁ MẬP SẼ BIẾT CÁCH SĂN MỒI

Trong thời gian chờ đợi, Mourinho đã xác định được con đường mà mình sẽ theo đuổi khi lên làm HLV trưởng. Kinh nghiệm tại Camp Nou mang lại cho anh ấy một nguồn kiến thức vô giá, cả lý thuyết lẫn thực hành. Và Mourinho cũng cảm thấy mình may mắn khi có 2 người thầy lớn.

Người thứ nhất là Bobby Robson, quý ông “sống và thở bằng bóng đá”. Robson giao mọi công việc trinh sát, phân tích đối thủ cho Mourinho. Người thứ hai là Louis van Gaal, với một phong cách hoàn toàn khác. Làm việc đầy phương pháp và tỉ mỉ, Van Gaal lên kế hoạch

cho mọi thứ và giao nhiệm vụ thực hiện trên sân lại cho Mourinho. Sự khác nhau ấy vô tình lại giúp Mourinho có được kiến thức và kinh nghiệm trong tất cả mọi lĩnh vực mà một HLV trưởng phải lưu tâm. Với Robson ông học lên kế hoạch, với Van Gaal ông được thực hành.

Bên cạnh 2 người thầy lớn, Mourinho còn có một nguồn kiến thức vô vùng quan trọng khác nữa từ cầu thủ Barcelona, nhiều người trong số ấy là những ngôi sao hàng đầu thế giới lúc bấy giờ: Ronaldo, Rivaldo, Figo, Guardiola, Stoichkov hay Kluivert. Trong số họ, trừ Pep và Kluivert, tất cả đều đã giành “Quả bóng Vàng”.

Mourinho bảo làm việc với họ, bạn sẽ tự khắc rút ra những bài học kinh nghiệm cho riêng mình. Với những cầu thủ ở đẳng cấp ấy, họ sẽ không làm thế này hay thế nọ chỉ vì được bảo, bất chấp bạn có là HLV trưởng của họ đi nữa. Một HLV phải chứng tỏ cho họ thấy là mình đúng. Không phải theo kiểu “người truyền đạt” nói cho “người tiếp nhận” nghe, đấy dứt khoát phải là một quá trình tìm hiểu lẫn nhau.

Mourinho thiết kế buổi tập, nghe cầu thủ phản hồi và đưa ra những điều chỉnh. Anh ấy nghe tất cả, thỉnh thoảng vẫn dừng buổi tập lại chỉ để hỏi xem liệu trung vệ có cách xa hậu vệ cánh quá hay không. Nếu có thì thu hẹp khoảng cách lại xem có ổn hơn không. Anh ấy và các cầu thủ thử đi thử lại cho đến khi tìm được phương án tối ưu.

Bây giờ, Mourinho đã là một HLV hàng đầu và toàn diện. Nhưng vào thời điểm ấy, anh ta đặt ra những mục tiêu rất dè dặt. Kẻ tham vọng luôn biết đi từ những bước nhỏ.

“Sớm hay muộn gì tôi cũng sẽ tìm ra một CLB nhỏ tại BDN. Nếu tôi từng nhận được một đề nghị từ Sporting Braga thì bây giờ cũng sẽ có vài CLB tương tự muốn mời tôi”, Mourinho nói. Anh ta cũng lên một kế hoạch rõ ràng để trình bày cho mọi CLB muốn thuê mình, bao gồm một văn bản ghi rõ cả lộ trình phát triển và những tham vọng.

Nếu có thứ gì đó Mourinho mang nợ Barcelona thì đó là cách họ quảng bá tên tuổi của anh với chính quốc gia mình. Việc trả lời nhiều cuộc phỏng vấn tại đây giúp cho nhiều người biết đến Mourinho và cách nhìn của anh ấy về bóng đá. Nghĩa là bất kỳ ai đến gặp Mourinho lúc ấy ít nhiều cũng phải biết về Mourinho và công việc của anh ấy.

Mourinho không còn là kẻ vô danh như khi rời khỏi BDN nữa. Điều duy nhất họ phân vân là những ý tưởng của Mourinho có thể áp dụng vào thực tiễn hay không. “Nhưng đây không phải là vấn đề vào thời điểm này. Bây giờ tôi sẽ dẹp công việc sang một bên và du lịch với gia đình mình đã”, Mourinho nói.

CẨM NANG MOURINHO

Nói là du lịch, nhưng Mourinho cũng tận dụng khoảng thời gian nghỉ ngơi quý báu để chuẩn bị cho sự nghiệp của mình. Anh ấy đọc mọi cuốn sách bóng đá mà mình có thể tìm thấy, lục lọi trên Internet mọi thông tin mà mình quan tâm cũng như xem hàng trăm DVD. Cũng trong thời gian này, Mourinho soạn ra một tài liệu mà tôi gọi là “bí kíp chiến thuật”.

Tài liệu, hoặc cũng có thể gọi là cẩm nang ấy, ghi lại những phương pháp tập luyện mà Mourinho sẽ áp dụng trong sự nghiệp của mình. Với mục tiêu này thì sẽ tập bài này, mục tiêu kia thì tập bài kia. Tất cả đều được ghi chép tỉ mỉ, cẩn thận, tất nhiên tất cả chỉ là ý kiến và phương pháp của riêng cá nhân anh ấy. Mourinho gọi cuốn cẩm nang ấy là “Sự tiến hóa của ý tưởng huấn luyện”.

Mourinho cũng thường xuyên có những sửa đổi vào cuốn sách ấy bởi cách anh ta nhìn về chiến thuật và bóng đá những năm 1990 khác xa những năm 2000. Khi còn ở Sporting, Mourinho đã học hỏi nhiều từ những bài tập thể lực của 2 chuyên gia Roger Spry và Terziisky.

Nhưng bóng đá ngày nay, không còn chỗ cho những HLV thể lực truyền thống nữa. Mọi thứ thay đổi rất nhanh nên Mourinho càng phải ghi chép lại cẩn thận sau mỗi buổi tập. Sau khi đã tổng hợp tất cả những ghi chú lại thành cuốn cẩm nang của riêng mình, Mourinho biết mình đã sẵn sàng để trở thành một HLV trưởng.

Kiên nhẫn cũng là một trong những đức tính của Mourinho. Trở về BDN, anh ấy cho thấy mình sẵn sàng chờ đợi. Mourinho nói là nếu gặp may, mình sẽ có một CLB sớm nhất là vào tháng 12. Giáng sinh luôn là khoảng thời gian khó khăn cho các HLV ở những đội hạng thấp, nơi vận rủi của người này sẽ là vận may của kẻ khác.

Mourinho kiên nhẫn chờ suốt nhiều tháng trời, anh ấy thậm chí còn từ chối lời mời làm việc từ nước Anh (Newcastle) do chính Bobby Robson giới thiệu. Và một hôm chuông điện thoại reng, điều mà Mourinho chờ đợi đã đến sớm hơn dự kiến. Khi ấy là giữa tháng 9.

"Tôi biết sẽ khó khăn chứ. Tôi biết mình sẽ bước vào một môi trường không thoải mái gì vì bản chất công việc sẽ khác. Tôi biết mình không còn thuộc về nhóm chia bài mà phải tự mình nhắc những lá bài ấy lên. Tôi cũng không có một sự nghiệp cầu thủ thành công nên không có sự bảo vệ từ công chúng như những người khác. Tôi biết hết chứ, bạn của tôi". - Mourinho nói với Lourenco, người viết tự truyện cho ông.

-----o0o-----

Kỳ 3: Canh bạc đổi đời phía sau lúc nửa đêm

Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi sau khi rời Barca, Mourinho đã tự hoàn thiện bản thân chờ ngày đổi đời. Và điều ấy đã đến sớm hơn cả dự kiến của ông. Giữa tháng 9/2000, Benfica thi đấu với Estrela da Amadora ở vòng 5 giải vô địch BDN

Mourinho đầy tự tin trong ngày ra mắt tại Benfica với chủ tịch Vale Azevedo (trái)...

Kết quả là 2-1 nhưng Benfica suýt nữa đã thua. Cứ sau mỗi vòng đấu, áp lực lên vai HLV Jupp Heynckes lại nặng nề hơn và các CĐV muốn thấy ông bị sa thải. Chủ tịch Vale Azevedo chiều theo ý muốn ấy. Và trước tất cả sự ngạc nhiên của mọi người, ông chọn Mou làm người thay thế.

CUỘC GẶP LÚC NỬA ĐÊM

Chuông điện thoại reo sớm hơn Mourinho mong đợi. Hôm ấy là giữa tháng 9, trong bữa ăn tối với gia đình, Mou vội lấy điện thoại từ tay Tami, chưa hề biết đấy là cuộc gọi sẽ thay

đổi đời mình. Đầu dây bên kia là Eladio Parames, bạn thân của Mou từng làm phóng viên cho tờ A Bola, nay làm giám đốc truyền thông cho Benfica. Anh ta đề nghị Mou đánh xe đi Lisbon ngay.

- Ze (tên thân mật của Mourinho - PV) này, ngài Vale Azevedo muốn nói chuyện với anh ngay trong đêm nay. Ông ta có một đề nghị. Anh sẽ có mặt trong vài giờ nữa chứ?

- Anh điên rồi, quên chuyện đó đi. Tôi không muốn làm trợ lý cho bất kỳ ai nữa nên đừng lãng phí thời gian của mình.

- Thôi nào, cứ đến Lisbon một chuyến đi, bạn của tôi. Không ai mời anh làm trợ lý đâu.

- Không trợ lý thì là gì?

- Tôi không nói thêm đâu. Gặp nhau sớm nhé.

Trầm ngâm một hồi, Mourinho gác máy và ăn tiếp bữa tối còn dang dở. Mới trước đó 1 năm, đích thân chủ tịch Azevedo đã gọi cho Mou. Khi ấy ông ta vừa ký với Heynckes 2 năm và mời Mou về giữ 1 chân trợ lý. Lựa chọn của Mou khi ấy quá dễ dàng. Làm gì có chuyện đang làm trợ lý cho Barca lại trở về làm trợ lý cho Benfica. Thế là ngài chủ tịch Benfica trở về tay không, không có được vị trợ lý mà Heynckes cần. Lịch sử liệu có lặp lại?

Từ Setubal đến Lisbon mất khoảng nửa giờ chạy xe. Mou bật đài lên và nghe một bản tin có nội dung: "Toni sẽ là tân HLV Benfica". Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là tay bạn thân Eladio đã chơi mình. Mou bốc máy ngay:

- Anh kéo tôi ra khỏi nhà vào nửa đêm chỉ để nhận được tin này thôi sao. Nói cho anh biết, tôi không làm trợ lý cho Toni nào cả, Fabio Capello cũng không. Tôi sẽ quay xe về nhà.

Không còn cách nào khác, Eladio đành lật bài ngửa:

- Bình tĩnh nào, bạn tôi. Ngài chủ tịch đã yêu cầu tôi thề phải giữ bí mật, nhưng giờ tôi đành phải nói. Anh sẽ được đề nghị giữ ghế HLV trưởng Benfica. Quên cái tên Toni đi.

HLV TRẺ NHẤT LỊCH SỬ BENFICA

Đây là điều Mou muốn nghe. Cúp máy, Mou hân hoan đi nốt hành trình còn lại. Eladio đã chờ sẵn tại Lisbon cùng với GĐĐH Alvaro Braga Junior và GĐTT Michel Preud'Homme của Benfica. Bốn người cùng đáp xe đến một trong những ngôi nhà của Azevedo ở trung tâm thành phố.

Lúc ấy đã sau nửa đêm. Bắt tay Mou thật chặt nơi thềm cửa, như thường lệ, Azevedo vào vấn đề ngay khi họ ngồi xuống:

- Anh có muốn làm HLV của Benfica không?

Mou đồng ý, nhưng đây chưa phải là câu trả lời cuối cùng.

Bên cạnh những điều khoản hợp đồng, hai bên còn phải gút lại nhiều thứ, quan trọng nhất là hướng đi của CLB. Mou muốn biết Azevedo đã lên kế hoạch gì cho tương lai đội bóng, ông ta sẽ đồng ý đầu tư những khoản nào, có tham vọng mang Benfica trở lại thời kỳ hoàng kim không? Một điều nữa: ông ta chờ đợi gì ở HLV tương lai của mình?

...nhưng sớm thất vọng vì CLB chỉ toàn cầu thủ xoàng xĩnh như Maniche

Trước những thắc mắc ấy, Mou nhận được câu trả lời mà mình ít chờ đợi nhất. Azevedo thừa nhận ông ta chả biết gì về bóng đá cả, nhưng tự hào về khả năng nhìn người của mình. “Sau khi tham khảo ý kiến của Preud’Homme và Braga, tôi đã quyết định chọn anh làm người thay Heynckes” - Azevedo nói.

Rồi Mou lắng nghe những kế hoạch của Azevedo. Vị này muốn BDN hóa đội bóng với một đội ngũ trẻ, sử dụng nhiều cầu thủ do CLB tự đào tạo. Không còn tiền nữa, đây là con đường duy nhất dành cho Benfica, vốn đang bước vào một trong những cơn khủng hoảng nặng nề nhất lịch sử, không chỉ trong lĩnh vực tài chính mà còn bao gồm cả thể thao. Mou được chọn để mang đến một điều kỳ diệu.

Rồi họ đi đến sự nhất trí. Benfica sẽ đầu tư vào vấn đề tập luyện. Mou sẽ được cho nhiều thời gian để làm việc. Không ai chờ đợi ông phải mang về ngay những danh hiệu. Cuộc bầu cử chức chủ tịch Benfica đã được ấn định. Azevedo đề nghị Mou ký một hợp đồng 6 tháng, nhưng nó đính kèm một điều khoản tự động gia hạn thêm 2 năm nếu Azevedo trúng cử chủ tịch một nhiệm kỳ nữa (điều gần như chắc chắn).

Mou hãy còn thất nghiệp khi đứng ở ngưỡng cửa nhà Azevedo. Nhưng khi rời khỏi đó con người này đã là HLV trưởng của Benfica. Không tệ chút nào cho một sự khởi đầu. Mou trở thành HLV người BDN trẻ nhất trong lịch sử Benfica, ở tuổi 37.

Trở về nhà nửa giờ sau đó khi đã tờ mờ sáng, Mou đánh thức Tami dậy và nói: “Anh sẽ cầm quân cho Benfica. Ngày mai anh đi Lisbon, kiểm khách sạn nào đó ở tạm trong 2-3 ngày”. Tami nghe xong rồi lăn qua ngủ. Đêm ấy Mou cũng ngủ rất ngon.

TAY MƠ TIẾP QUẢN ĐỒNG ĐỒ NÁT

Ngày hôm sau, thứ Tư, là ngày nghỉ của đội bóng. Tân HLV Benfica dậy sớm, soạn đồ và chào từ biệt gia đình mình để bước vào những ngày “tự quản thúc”. Thứ Năm, Mou sẽ gặp đội bóng của mình lần đầu. Cuộc sống của Mou những ngày ấy là cuộc di chuyển qua lại giữa sân tập và khách sạn, làm việc liên tục không nghỉ. Mou tin là mình sẽ làm việc ra trò tại Benfica, nhưng thực tế tại Benfica lại khiến ông sững sờ.

Sau khi phân tích, Mou nhận ra mình đang tiếp quản một đội bóng rất tồi, kết hợp giữa những cầu thủ đã già và những ngoại binh chất lượng thấp, nếu như không muốn nói là tệ. Tồi tệ hơn là chẳng có ai tỏ ra tham vọng. Đội bóng đã quá quen với thất bại nên chả để tâm đến việc gì. Cầu thủ tập luyện rất hời hợt.

Nhìn về tương lai, chỉ có Meira, Marchena, Enke và Van Hooijdonk là đủ tiêu chuẩn đứng trong hàng ngũ đội bóng. Nhóm thứ 2 có chút tài năng, nhưng không động lực. Nhóm thứ 3 gồm những cái tên như Miguel, Geraldo, Joao Tomas, Carlitos, Diogo Luis và Maniche, những người có quyết tâm nhưng cần phải tập luyện nhiều để nâng cao tư duy chiến thuật.

Còn một nhân vật không thể không nhắc đến là Sabry, một cầu thủ người Ai Cập tự xem mình là ngôi sao. Mùa trước, anh này ghi bàn vào lưới Sporting, giúp Benfica thắng ngay

trên sân Alvalade nên rất được CĐV yêu thích. Mou biết Sabry có tài năng, nhưng thái độ của anh ta không phù hợp với lối sinh hoạt tập thể.

Mou quan hệ rất tốt với người bạn thân Eladio Parames nay đã là quan chức. Với 2 vị giám đốc Braga và Preud'Homme cũng không thành vấn đề gì. Nhưng bên cạnh “đội lãnh đạo”, Mou còn phải xây dựng “đội kỹ thuật” nữa. Nhưng vì lạ nước lạ cái, Mou hài lòng với những trợ lý mà BLĐ cấp cho mình.

Tài chính eo hẹp không cho phép Mou đề nghị ký với những người giỏi. Và Mou cũng tin là nếu CLB đã tuyển người, đấy dứt khoát phải là những nhân vật chuyên nghiệp và có tài năng. Nhưng không ngờ Mou đã lầm, một trong những sai lầm khó tránh khỏi của một người vừa ra làm riêng.

“Đấy không phải là đội bóng. Nó giống một nhóm cầu thủ hơn, một nhóm những người được ký hợp đồng một cách vô tội vạ” - Mou than thở về Benfica.

-----o0o-----

Kỳ 4: Thiết lập quyền lực, thâm nạp đệ tử

Mourinho khởi đầu công việc của mình trong những ánh mắt hoài nghi. Cánh phóng viên đặt đủ thứ câu hỏi cho chiến lược gia trẻ măng lần đầu tiên ngồi trên ghế HLV trưởng. Ngoài ra, việc Mou từng tỏ ý hoài nghi phong cách lỗi thời của những nhà cầm quân trong nước càng khiến ông bị ghét hơn.

Dù mới lên nắm quyền tại Benfica, Mourinho đã nhanh chóng xác định quyền lực của bản thân

Nhưng cũng như ngày nay, không một lời chỉ trích nào có thể ảnh hưởng đến ông. “Chó cứ sủa, đoàn người vẫn cứ đi” là phương châm của tân HLV Benfica.

VỪA CẦM QUÂN, ĐÃ BỊ DỌA ĐUỔI

Ngày điều hành buổi tập đầu tiên, Mou đến trước 2 tiếng đồng hồ. Anh luôn muốn mọi thứ thật hoàn hảo trong sự kiểm soát. Cỏ dài thì gọi người cắt, sân khô thì tưới nước thêm và gặp người chịu trách nhiệm bộ phận y tế, xem tình trạng thể lực của từng cầu thủ trong

đội để biết nếu cần tập nhồi thì có được không. “Tôi chưa bao giờ trễ một buổi tập nào trong đời” - Mou tuyên bố với báo chí.

Các cầu thủ đến rất đúng giờ và tuân thủ mọi chỉ thị trên sân tập của người HLV trẻ. Mou thích quan sát hơn là can thiệp trong lần đầu tiên tiếp xúc với họ. Ông cũng dành ra một buổi nói chuyện ngắn trước sự chứng kiến của chủ tịch và PCT đội bóng: “Có 2 thứ mà tôi có thể đảm bảo với mọi người. Thứ nhất là chất lượng công việc, để giúp mọi người tiến bộ. Thứ hai là sự thẳng thắn.

Tôi biết ở đây có rất nhiều thông tin trái chiều, những tin đồn sau lưng. Tôi đảm bảo tất cả những quyết định liên quan đến cầu thủ thì chính các bạn sẽ được tôi thông báo đầu tiên. Đừng giao tiếp qua truyền thông nữa mà hãy nói với nhau. Mọi người đã biết phòng làm việc của tôi ở đâu rồi. Và nó luôn mở cửa cho mọi cầu thủ Benfica”.

Ngày tiếp theo, trang nhất của các nhật báo thể thao đều nói về Manuel Vilarinho, người chuẩn bị ra tranh cử chức chủ tịch với Azevedo và là người sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Mou tại Benfica. Vilarinho tuyên bố một khi ông trúng cử thì Mou sẽ phải ra đường và HLV mới sẽ là Toni.

Maniche từ kẻ nổi loạn đã thành đệ tử ruột của Mou

LẬP NHÓM “NGU LÂU, KHÓ CẢI TẠO”

Trận đầu tiên của Mou diễn ra ngày 23/9/2000, gặp Boavista. Yêu cầu bộ phận trinh sát gửi tài liệu về đối thủ, Mou hy vọng biết được điểm mạnh, điểm yếu, cầu thủ chủ chốt và những nét đặc trưng trong chiến thuật của đối thủ. Rất cục tất cả những gì Mou nhận được là một báo cáo không thể sơ sài hơn cùng một đội hình dự kiến gồm... 10 cầu thủ.

Mou trình bày vấn đề với GĐĐH Alvaro và được hứa về một sự tái cơ cấu sau cuộc bầu cử. Từ đó, Mou không bao giờ làm việc với bộ phận trinh sát của CLB thêm một lần nào nữa. Thay vào đó, Mou bỏ tiền túi thuê một người bạn cũ làm việc ấy. Sát trận, Mou tìm mọi cách để kích thích các học trò vốn đang thiếu động lực và thiếu cả tự tin. Mou hỏi họ có ai đã từng thi đấu quốc tế chưa thì tất cả đều bảo mình là tuyển thủ quốc gia: “Vậy thì đá bốc lên đi chứ. Các anh dư sức đá hay cơ mà”.

Rốt cục đây là một trận đấu đáng quên. Benfica thua 0-1. Có lẽ trong lịch sử, chưa có HLV nào nhận bàn thua đầu tiên trong sự nghiệp cầm quân sớm như Mou: vòn vẹn 60 giây, từ một tình huống sơ đẳng. ĐIên đầu ở chỗ đây là pha bóng mà Mou đã lường trước.

Ông nói đi nói lại với các cầu thủ từ sân tập cho đến trước trận về miếng đánh sở trường của đối phương: những quả tạt với điểm đến là cột dọc gần. Vậy mà Benfica đã thua ngay tình huống lên bóng đầu tiên của đối thủ. Mou tự hỏi: “Rojas là dạng cầu thủ gì thế nhỉ? Hẳn có hiểu tiếng BDN không, hay phải nói tiếng TBN đây?”. Từ đây, thủ môn Rojas, cùng một số cầu thủ khác bị Mou xếp vào nhóm “ngu lâu, không thể cải tạo”.

Phân tích tình hình sau trận đầu tiên, Mou nhận ra vấn đề là ở khâu tập luyện. Có đến 5 cầu thủ gần như không chịu tập. Họ tận dụng mối quan hệ với bộ phận y tế để ngụy tạo chấn thương và ngồi chơi ăn tiền. Một số khác thì tập luyện với cường độ... đuổi ruồi khi thậm chí không thèm đeo hộ uyển. Họ chạy cho có lệ và va chạm vào nhau như giỡn chơi.

Không thể chấp nhận cung cách ấy, Mou gọi một số cầu thủ ở đội trẻ lên tập cùng. Diogo Luis, Geraldo và Nuno Abreu, những cầu thủ hạng thấp chỉ lĩnh có 750 euro/tháng, vốn đầy quyết tâm và luôn khao khát được tập cùng với các ngôi sao.

Hiệu ứng được nhìn thấy rõ rệt chỉ vài ngày sau sự xuất hiện của hội “cầu thủ nghèo muốn vượt khó”. Thông thường các ngôi sao tạo động lực cho những cầu thủ trẻ. Bây giờ tình huống ngược lại, nhóm “nhà nghèo” lại truyền nhiệt huyết và khát vọng ngược trở lại cho các đàn anh. Họ chạy miệt mài, vào bóng máu lửa và buộc những cầu thủ khác trong đội phải cất mình lên.

“BỐ GIÀ” TRONG PHÒNG THAY ĐỔI

Mou cũng có một số thay đổi về mặt phương pháp. Ví dụ như vẫn là trò đá ma, nhưng Mou thu hẹp vòng tròn lại, buộc cầu thủ phải xử lý nhanh hơn, người trong vòng phải di chuyển nhiều hơn và va chạm vì thế cũng tăng lên. Và chả cần Mou phải giảng giải, họ cũng biết sự hữu dụng của ống đồng khi tập luyện với liều lượng cao.

Benfica thay đổi rất nhanh chỉ sau 2 tháng. Cầu thủ đội một phải ngồi dự bị còn người thay thế trở thành không thể thay thế. Thời gian này cũng đánh dấu mối quan hệ giữa Mou và một trong những môn đệ ruột sau này: Maniche.

Số là sau trận thua Boavista, Mou yêu cầu một trận đấu tập với đội B để xem liệu có thể cất nhắc ai lên đội một được không. Tất cả những cầu thủ không đá trận gặp Boavista đều phải tham dự, kể cả Maniche, người bị thẻ đỏ rất sớm trận ấy. Mou muốn một trận đấu y như thật và thuê luôn một vị trọng tài điều khiển trận đấu thật nghiêm túc.

Kết quả chỉ 2 phút sau khi vào trận, Maniche đã đập một “đối thủ” thô bạo. Thẻ đỏ được rút ngay. Từ trên khán đài, Mou nhìn Maniche làm lũi rời sân và gọi ngay cho một trợ lý: “Hãy yêu cầu anh ta chạy quanh sân cho đến hết hiệp 1”. Maniche khó chịu thấy rõ khi bị buộc phải chạy phạt. Phải mất 8 phút Maniche mới chạy được 2 vòng rồi chuồn luôn khỏi sân.

Hôm sau Maniche đến sân tập thì đã thấy Mou ở đó. Ông nói với chàng cầu thủ bất mãn của mình:

- Anh cần 8 phút để chạy có 800m. Điều này có 2 khả năng: anh có vấn đề về thể lực hoặc anh có vấn đề với cái đầu của mình. Và tôi chả quan tâm vấn đề chính xác là gì. Cái tôi muốn là giải quyết nó ngay. Hãy tập với đội B, và chỉ trở lại khi anh cảm thấy sẵn sàng.

Tập được với đội B được bữa thứ tư, Maniche đến xin lỗi Mou và hứa về một sự thay đổi. Mou chấp nhận cho anh này trở lại đội một kèm khoản tiền phạt 1.000 euro. Chỉ vài tuần sau Maniche đã đeo băng thủ quân Benfica.

Sau này, Maniche cũng theo chân Mou đến Porto, Chelsea và Inter. Trong phòng thay quần áo, ai cũng biết Mou chính là “Bố già” của Maniche. Nhưng “Bố già” Mou không biết sẽ còn nhiều ca khó khác đang chờ đợi mình phía trước.

Lời thách đấu đã được gửi đi và Mou ngay lập tức biết thế nào là quy luật của cuộc chơi. Azevedo tại vị, Mou sẽ là HLV Benfica trong 2 năm rưỡi tới. Vilarinho trúng cử, ông sẽ rời khỏi chiếc ghế ấy khi chưa đầy 1 tháng.

-----o0o-----

Kỳ 5: Vừa huấn luyện, vừa nơm nớp hạ sa thải

Trận thứ 2 của HLV Jose Mourinho trong vai trò HLV trưởng cũng là trận đầu tiên ở Cúp châu Âu. Benfica tiếp đội bóng Thụy Điển Halmstads tại Cúp UEFA khi đã bị dẫn 2-1 ở lượt đi. Kết quả trận ấy là 2-2 và Benfica bị loại. “Đây là điều tồi tệ nhất” - Mourinho nói – “Nhưng điều tích cực là đội bóng đang cải thiện”.

Dù dẫn dắt Benfica (ảnh dưới) đạt nhiều kết quả khả quan, Mourinho vẫn đứng trước khả năng lớn bị sa thải trước thời hạn

MẤT HẬU PHƯƠNG KHI NGƯỜI CHỐNG LƯNG THẤT CỬ

Mourinho vẫn phải tiếp tục chờ đợi chiến thắng đầu tiên trong sự nghiệp cầm quân. Trận tiếp theo là với Braga tại giải VĐQG BDN. Mou thay những cựu binh không tỏ thái độ cố gắng bằng những cầu thủ trẻ. Tỷ số của hiệp 1 là 1-0 cho Braga, nhưng điều tồi tệ hơn là khi vào phòng thay quần áo, Mou không tin vào mắt mình thấy thủ quân của đội là Calado đang tắm.

Anh ta bảo mình không thể đứng trên sân thêm một phút nào nữa. Vài ngày trước trận, báo chí đã phơi bày scandal quan hệ đồng tính giữa Calado và một ca sỹ người Bồ. Các đối thủ của Braga đã dùng chính điều đó để miệt thị và trêu chọc anh suốt hiệp 1.

Không còn cách nào khác, Mou đành phải cho người thủ quân của mình nghỉ và nói với đội bóng của mình: “Không còn thủ quân trên sân, nhưng hãy chứng tỏ cho đối thủ thấy chúng ta là ai”. Thông điệp ấy phát huy tác dụng khi Benfica gỡ hòa rồi dẫn lại 2-1. Dù sau đó Braga đã có được bàn ấn định tỷ số hòa 2-2 trong những phút chót, các CĐV Benfica vẫn nhận ra sự chuyển biến tích cực nơi đội bóng. Hòa trên sân nhà đáng lẽ không được xem là thành công với Benfica, nhưng trong tình cảnh ấy, các fan vẫn dành cho các cầu thủ những tràng vỗ tay.

Trận thắng đầu tiên đến sau khi Benfica đã vượt qua được rào cản tâm lý và thi đấu với một thái độ hoàn toàn khác. 1-0 trước Belenenses, Mourinho đón nhận chiến thắng đầu tiên trong sự nghiệp một cách bình thản. Vài ngày sau đó, một bất ngờ (không thú vị) khác lại đến. Trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, chủ tịch Joao Vale e Azevedo thất cử trước ứng viên Manuel Vilarinho, người đã tuyên bố sẽ sa thải Mou trong quá trình tranh cử. Thất vọng, nhưng vẫn bình thản. “Chủ tịch mới ra quyết định, nhưng ngày nào còn ở Benfica thì ngày ấy tôi vẫn làm việc” - Mou nói.

Có thể Vilarinho không thích Mou và sự non kinh nghiệm của ông, nhưng ông ta chưa thể ra quyết định ngay. Các hội viên không tán thành ý kiến ấy, đội bóng cũng đang tiến bộ và chưa cần một sự thay đổi. Vilarinho quyết định để Mou làm đến hết mùa. Trong thời gian ấy, Benfica tiếp tục ký với những tân binh và tuyệt nhiên không hỏi qua Mou lấy một tiếng.

Những Rui Baiao, Ricardo Esteves, Roger và Andre được chiêu mộ với mục đích rõ ràng là phục vụ cho vị HLV tương lai là Toni. Còn Mou trở thành người xa lạ trong đội bóng của chính mình. Những người ủng hộ ông nhiệt liệt ngày trước đâu còn nữa.

CẦM QUÂN TRONG MỖI THÙ NGHỊCH

“Dù thế, tôi vẫn ở lại với chút hiếu thắng của tuổi trẻ” - Mou tâm sự - “Tôi muốn chứng tỏ mình có thể làm việc ra trò vào thời điểm khó khăn ấy. Tôi muốn rời khỏi đây với một đội bóng đã thoát khỏi khủng hoảng và đủ sức gạt hái thành công. Nhưng cũng ức chế chứ, làm việc kiểu ấy cho bạn cảm giác như nuôi một đứa con mà bạn biết sớm muộn gì cũng phải bỏ rơi nó”.

Trận đấu tiếp theo sau cuộc bầu cử là trước Campomaiorense. Thắng 2-0 với Joao Tomas là tác giả của cú đúp, vậy là Benfica đã trải qua 1 tháng bất bại. Sau trận đấu, Mou dành lời cảm ơn cho... cựu chủ tịch Azevedo. “Nhờ ngài ấy mà tôi hiện diện ở đây, xin chúc ông ấy tất cả những gì may mắn nhất trong tương lai” – Mourinho trịnh trọng phát biểu trong phòng họp báo.

Sau đó, Benfica đến làm khách của Maritimo, trên mặt sân mà họ chưa từng thắng suốt 5 mùa. Ngài tân chủ tịch Vilarinho tuyên bố sẽ góp mặt và mang đến vận may cho đội nhà trong trận dự khán đầu tiên của mình từ khi đắc cử. Vận... rủi thì có, bởi trận ấy Benfica thua đậm 0-3. Mou tuyên bố sẽ sửa chữa những sai lầm và trận sau Benfica trở lại quỹ đạo với chiến thắng 2-1 trước Faranse.

Bài kiểm tra tiếp theo đến ngay sau đó là chuyến hành quân đến sân Vitoria de Guimaraes, nơi mà người ta vẫn gọi là “Cái nôi của Quốc gia” bởi từ thành phố này, đất nước Bồ Đào Nha đã ra đời. Đá trận này, Mou đứng trước nhiệm vụ phải phá vỡ cái dớp đã theo họ suốt cả lượt đi: chưa thắng nổi một trận sân khách nào. Chuẩn bị chu đáo, Mou cùng đội bóng lên đường đến tổ hợp khách sạn tại Braga, chỉ để biết thêm những chuyện bực mình.

Khi làm thủ tục nhận phòng, Mou phát hiện không có lấy một vị nào trong BLĐ đi theo và đội bóng bị chia ra thành 2 nơi khác nhau. Phân nửa ở một khu nhà này và nửa còn lại ở một khu nhà khác, cách nhau... 500 mét. Rõ ràng biên bản đặt phòng được thực hiện từ sân Luz, chạy đi đâu được nữa. Lãnh đạo Benfica muốn làm hài lòng đối tác và hy sinh luôn bầu không khí của đội bóng. Mou không chấp nhận. Gọi người quản lý khách sạn đến, ông yêu cầu để cho tất cả các cầu thủ ở cùng một khu, những ai là quan chức, đối tác thì đi sang một khu khác.

Benfica đè bẹp đội chủ nhà Guimaraes 4-0. Rốt cục đội bóng cũng đã trình diễn thứ bóng đá hiệu quả, đẹp mắt và cầu thủ thì tự tin vào khả năng của mình hơn bao giờ hết. Tất cả đã bắt đầu tin vào khả năng vô địch.

TRẬN ĐÁNH LỚN CUỐI CÙNG

Càng ngày, các hội viên của Benfica càng đặt nhiều niềm tin nơi Mou. Nhưng mối quan hệ với BLĐ thì vẫn lạnh nhạt và xa cách. Mặc kệ, nếu kết quả cứ tiếp tục như thế này, họ

không có lý do gì để sa thải giữa chừng mà sẽ phải giữ Mou đến hết mùa. Bản thân Mou cũng chỉ cần như vậy, trước khi tính đến những dự án tiếp theo.

Đây là người tính, mà người tính thì sao qua trời tính. Trận đấu tiếp theo là một trong những trận lớn nhất mùa bóng ở Bồ Đào Nha, Benfica gặp Sporting Lisbon. Một tuần trước trận đấu, Mou đến xem giải tennis Masters ở Lisbon (Mou cực kỳ mê môn này) và gặp gần như cả đội bóng Sporting ở đó.

“Họ diễn catwalk ở đây chắc” - Mou nói với người bạn đi cùng - “Được rồi, tôi sẽ dùng chi tiết này để khích các cầu thủ của mình”. Trở về gặp đội bóng, Mou nói với họ: “Sporting coi các cậu chả ra gì cả. Trận cầu đỉnh mà họ đâu có thèm tập, tất cả kéo nhau đi xem tennis. Ý của họ quá rõ ràng còn gì: họ không cần tập cũng dư sức đánh bại Benfica 6-0”.

Sau này nghĩ lại, Mou thấy mình... hơi quá, bởi một người vừa có thể xem tennis, vừa có thể tập luyện tốt là chuyện bình thường. Nhưng nếu được lựa chọn, ông cũng sẽ lại làm vậy. Tâm lý luôn là một yếu tố quan trọng trong thể thao.

Bên cạnh việc khích tướng, Mou còn chuẩn bị rất kỹ cho khâu chiến thuật, cách bịt những khoảng trống ở cánh thế nào, vô hiệu hóa át chủ bài Cesar Prates của đối thủ ra sao. Bên cạnh đó còn là những miếng đánh bất ngờ dành cho đối thủ. Mọi thứ đều đã sẵn sàng cho một trận cầu lớn.

Trở lại với câu chuyện “người tính và trời tính” đã nêu ở trên. Tại sao lại nói vậy? Là bởi vì khi hăng say chuẩn bị cho trận đấu với Sporting, Mou đâu có biết đây sẽ là trận đấu cuối cùng của mình trên cương vị HLV Benfica.

-----o0o-----

Kỳ 6: Bình thản ra đi khi thấy mình chỉ là "con bài hỏng"

Nhiệm kỳ 2 của Mourinho tại Chelsea sẽ được thử thách bằng cuộc đọ sức với đại kình địch M.U ngay ở vòng thứ 2 Premier League 2013/14. Nhưng người ta chưa bao giờ thấy Mou tự tin như bây giờ. Điều này chỉ có được sau nhiều kinh nghiệm đau thương.

Khởi nghiệp HLV tại Benfica với bản hợp đồng chỉ 6 tháng, Mou đã chứng tỏ tài năng của mình khi đưa CLB đang tụt dốc thê thảm trở lại cuộc đua vô địch mà điểm nhấn là trận thắng thuyết phục 3-0 trước kình địch Sporting Lisbon tại vòng 13 (ngày 3/12/2000). Tuy vậy, khi BLĐ Benfica thích 1 HLV có tên tuổi hơn Mou vào lúc đó dù ông chỉ yêu cầu BHTĐ 1 năm, Mou đã bình thản ra đi mà không hề nuối tiếc công trình đang dang dở của mình.

Vẫn tự tin dù bị chơi xấu

Theo lịch trình, Benfica sẽ lưu trú tại khách sạn Mediren một ngày trước trận đấu, đây luôn là địa điểm quen thuộc mỗi khi đội đến Lisbon. Thế nên khi chiếc xe chở đội đỗ xích ở trước khách sạn Altis, Mou cứ ngỡ có một sự nhầm lẫn.

- Moreira (người lái xe của đội bóng - PV) này, sao dừng ở đây thế?

- Thì họ bảo tôi lái đến đây cơ mà.

“Lại chơi nhau rồi,” Mou nghĩ. Nếu không phải đây là trận đấu quan trọng với Sporting mà mọi CĐV đều háo hức, ông đã cho xe quay ngược trở lại. Cổ trấn tĩnh với 2 hơi thở sâu, Mou rời khỏi xe. Cuối ngày hôm đó, Mou được biết vấn đề nằm ở kinh tế. Benfica đang khó khăn tài chính và buộc phải cho cầu thủ ở một khách sạn giá rẻ hơn. “Nhưng phải có ai đó nói cho tôi biết chứ, quý tha ma bắt các người đi”, Mou bực tức.

Rồi trận đấu cũng đến. Trên đường đi đến sân, Mou nhận ra tầm vóc to lớn của trận đấu này, CĐV chờ thành hàng dài để vào sân với cơ man những băng rôn, cờ xí. Gạt qua những khó chịu về khách sạn, Mou vào sân với tâm trạng cực kỳ tự tin. Ông đã chuẩn bị mọi thứ có thể, phân tích đối thủ đến từng chân tơ kẽ tóc, cầu thủ đang chơi hay và tự tin. Ngay cả Joao Tomas, người ngỡ như không cách nào tham dự trận đấu này, vẫn kịp bình phục.

Mou không nói gì nhiều với các cầu thủ trước trận, tự bản thân trận đấu đã tạo cho họ động lực to lớn. Chiến thắng trước Sporting sẽ tạo ra một dấu son. Đây sẽ là chiến thắng thứ 4 liên tiếp, tinh thần sẽ lên cao, khoảng cách với vị trí nhất bảng sẽ giảm xuống và cơ hội vô địch sẽ được thổi bùng lên. Một trận hòa vốn chưa bao giờ tệ trong các cuộc đối đầu với Sporting bây giờ lại trở nên không đủ. Lần đầu tiên suốt một thời gian dài, niềm tin đã trở lại với Benfica, từ các cầu thủ trên sân cho đến các CĐV trên khán đài.

Đến lúc ấy, Mou làm sao nghĩ đây lại là trận đấu cuối cùng của mình tại Benfica.

HOÀN THÀNH SỨ MỆNH

Benfica khởi đầu như mơ. Maniche thoát xuống đối mặt với thủ thành Nelson của Sporting ngay phút đầu tiên nhưng bất thành. Chỉ ít lâu sau, Benfica được hưởng một quả phạt đền. Mou vẫn còn nhớ ký ức ấy: “Một số HLV sẽ không dám theo dõi quả phạt đền quan trọng đến dường ấy, nhưng không phải là tôi. Thậm chí khi trọng tài yêu cầu quả phạt đền phải được đá lại, tôi vẫn bình tĩnh. Thật tuyệt khi Van Hooijdonk sút thành công”.

Cuối hiệp 1, Mou được biết Sporting sẽ tung thêm Acosta, một tiền đạo vào sân. Ông đến hỏi 2 trung vệ của mình là Marchena và Meira:

- Hai cậu có thể đương đầu với 2 tiền đạo không. Thấy không ổn thì để tôi tung thêm một trung vệ nữa vào sân.

- Không, bọn tôi ổn. Cứ giữ nguyên hệ thống phòng ngự như hiệp 1.

Quá tốt. Trong hiệp 2 Mou tiến hành 2 sự thay đổi, đều ở những vị trí tấn công. Poporsky cùng Joao Tomas vào sân và Benfica bồi thêm 2 bàn nữa trước khi hết giờ. 3-0, khi trọng tài thổi còi dứt trận, Mou rảo bước vào phòng thay quần áo, để cho các cầu thủ tận hưởng trọn vẹn thành quả họ đạt được cùng các CĐV. Nhìn vào hình ảnh vợ con, Mou có phút bình an hiếm hoi trong tâm hồn và cảm thấy mình đã hoàn thành một sứ mệnh.

Nhưng giây phút ấy qua mau, tất cả những vụ lùm xùm liên quan đến khách sạn, những lời hứa bị phá vỡ, những cầu thủ được ký cấp tập mà không qua tham vấn của Mou... đều đồng loạt hiện về. Mou cảm thấy mình là con rối trong tay Ban lãnh đạo. Từ chỗ là lá bài tẩy của Vale e Azevedo, Mou chỉ còn là lá bài hỏng trong tay Vilarinho.

Thậm chí Mou còn nghe được một đoạn đối thoại giữa một nhân vật trong Ban lãnh đạo Sporting và người đồng cấp của Benfica trước trận. Vị quan chức của Benfica bảo chỉ cần thua Sporting, họ sẽ lập tức ban lệnh sa thải Mou. Âm thanh ồn ào của các học trò đang tiến vào phòng thay quần áo đã cắt đứt mạch suy nghĩ của Mou. Mou tiến đến ôm họ, cảm ơn họ và cùng họ chia sẻ niềm vui. Chưa giành danh hiệu nào, nhưng Benfica đã chuyển mình kỳ diệu chỉ sau 2 tháng. Gã khổng lồ của bóng đá Bồ Đào Nha đã thức giấc.

Mou bước vào toilet và nghe được cuộc điện thoại của một phó chủ tịch, ông này đang nói chuyện với một phóng viên nào đấy.

- Anh cứ việc viết là tên ấy đòi tăng lương lên gấp 3, và chúng tôi không chấp nhận bất kỳ yêu sách hay sự đe dọa nào.

Mou không tức giận, ông đã quá quen với luật chơi.

RA ĐI NHỆ NHÀNG

Trở lại văn phòng, Mou tắm và lấy điện thoại gọi về cho Tami. Vilarinho xuất hiện ở ngưỡng cửa và chờ Mou mời vào. Nhưng ông đã mặc kệ vị chủ tịch, cứ tiếp tục nói chuyện với vợ cho đến khi Vilarinho cảm thấy chán nản và bỏ đi.

Giám đốc truyền thông đến ngay sau Vilarinho và yêu cầu Mou đến dự buổi họp báo bắt buộc sau trận đấu. Mou từ chối nốt và chấp nhận nộp phạt. Trên đường lái xe về nhà ở Setubal, Mou phải đương đầu với một cơn bão. Ông chuyển làn xe để cảm thấy an toàn hơn. Nhưng cảm giác bình yên chỉ đến khi Mou đặt chân về nhà, chốn bình yên trước mọi cơn bão.

Tiếp tục suy nghĩ về Benfica, Mou đã mở ra một con đường lớn sau khi giúp đội bóng này trở lại thành... Benfica. Đánh bại Sporting, Benfica hoàn toàn có thể nghĩ đến chuyện thắng nốt 4 trận sau đó trước những đối thủ yếu như Alverca, Gil Vicente, Desportivo das Aves và Estrela da Amadora. Với một chút may mắn, Benfica hoàn toàn có thể đón Giáng Sinh ở ngôi đầu bảng. Và Mou cũng đi đến quyết định nói chuyện thẳng thắn với CLB: nếu đề nghị ký hợp đồng chính thức thì làm tiếp, không thì thôi.

Mou gọi cho chủ tịch Vilarinho, nhưng dường như vẫn còn câu vì thái độ lạnh nhạt của Mou sau trận gặp Sporting, ông không bốc máy. Mou lại gọi cho Joao Malheiro (phát ngôn viên của Benfica):

- Joao, tôi đang trên đường rời Benfica. Nếu muốn giữ tôi lại, hãy thảo bản hợp đồng 1 năm, tôi không đòi nhiều tiền hơn, tôi chỉ muốn thêm một năm nữa thôi.

- Jose, anh điên rồi.

- Tôi chỉ muốn hoặc là 1 năm, hoặc là tôi sẽ ra đi. Nói cho ngài chủ tịch biết đi. Tôi không đổi ý đâu.

Cúp máy, lát sau Malheiro gọi lại và thông báo Vilarinho sẽ gặp Mou vào ngày tiếp theo. Đó là một cuộc nói chuyện trong văn phòng chủ tịch. Vilarinho nói:

- Tôi rất muốn giữ anh lại Jose ạ, tôi ngưỡng mộ công việc anh đang làm. Nhưng Ban lãnh đạo và những nhà đầu tư không chịu, họ muốn một người danh tiếng hơn.

- Ừ, tôi hiểu. Và ông cũng biết rõ ý định của tôi rồi đấy. Tạm biệt.

Mou đưa ra một tối hậu thư nghĩa là ông cũng chấp nhận với việc sẽ phải rời đội bóng mà mình đã bỏ nhiều tâm huyết. Nhưng ở lại thì có ích gì khi Ban lãnh đạo không ủng hộ và luôn làm những việc chống lại công việc của mình. Lòng thấy nhẹ nhàng, Mou kết thúc thử thách đầu tiên trong sự nghiệp cầm quân của mình như thế đó.

Mourinho chính thức dẫn dắt Benfica vào ngày 23/9/2000 trong trận thua Boavista 0-1 sau khi thay thế HLV Jupp Heynckes. Ông rời CLB vào ngày 5/12/2000 chỉ sau 10 trận dẫn dắt với thành tích 5 thắng, 3 hòa và chỉ để thua 2 trận.

-----o0o-----

Kỳ 7: Thăng hoa ở Leiria, ngoảnh mặt với Benfica và bèn duyên Porto

Bất hòa với BLĐ Benfica, Mou rời bỏ đội bóng một cách khá bình thản dù đang có được những thành tựu ban đầu trong nghiệp HLV (tháng 12/2000). Nhưng mối duyên nợ với CLB chủ sân Da Luz vẫn chưa khép lại.

Từng rêu rao là Mou muốn nhảy qua Sporting Lisbon (thời điểm đó, Sporting cũng sa thải HLV vì thành tích bết bát) nên đòi lương cao hơn, Benfica lại muối mặt mời ông về sau khi đội này thất bại thảm hại còn Mou lại bay cao cùng CLB nhỏ Uniao de Leiria. Tuy vậy, với nhiều sự khác biệt lớn, Mou đã lựa chọn kinh địch Porto làm bến đỗ mới cho mình.

NHẬN VIỆC NGAY TRONG MÙA BÓNG

Đến dự một trận đấu tại vòng loại World Cup 2002 giữa Bồ Đào Nha và Hà Lan, Mou vô tình gặp lại Pinto da Costa, vị chủ tịch của Porto mà ông vẫn giữ mối quan hệ rất tốt thông qua 2 năm làm trợ lý cho Bobby Robson tại đây, trước khi chuyển sang Barcelona.

Không lấy gì làm phiền lòng bởi Mou đã nhận lời làm việc cho Benfica trước đó, Da Costa có hứa với Mou một chi tiết quan trọng: sớm muộn gì ông cũng sẽ bổ nhiệm Mou lên làm HLV trưởng Porto. “Không phải lúc này, bạn tôi,” ngài chủ tịch nói. “Hãy kiếm cho mình một CLB tạm, làm thật tốt đã. Rồi thời cơ của bạn sẽ đến. Tôi hiểu giá trị và năng lực của bạn”.

Giáng Sinh rồi Năm Mới cứ lần lượt trôi qua. Đến tháng 4 thì Mourinho bắt đầu cảm thấy chán vì không được làm việc. Lúc này Media Capital, một đối tác lớn của CLB Uniao de Leiria, đề nghị mời ông về đội. Mou tỏ vẻ ngạc nhiên: “Leiria đang chơi rất bốc tại giải vô địch, tại sao các anh lại đi tìm một nhà cầm quân mới. Đội đang xếp ở tận vị trí thứ 7 (họ kết thúc mùa ấy ở vị trí thứ 5) cơ mà”.

Đại diện của Media Capital giải thích cho Mou: HLV hiện tại của đội Manuel Jose đang làm rất tốt, nhưng Ban lãnh đạo không xem vị này là người phù hợp cho những sách lược trong tương lai. Mou, cùng với 2 vị HLV trẻ tuổi khác là những ứng viên thay thế. Mou ra về, hứa sẽ nghiên cứu đề nghị của họ. Ít lâu sau, anh nhận lời và ký trước luôn hợp đồng, chỉ chờ đến khi mùa bóng kết thúc là bắt tay vào việc.

Nhưng thông tin Mou sẽ là tân HLV của Leiria mau chóng rò rỉ. Một hôm, Mou gặp phải tình huống kỳ lạ khi đang xem TV. Manuel Jose đang trả lời phỏng vấn và được phóng viên đặt câu hỏi liên quan đến Mou. Thế là Manuel tỏ vẻ bức xúc: “Nếu Mourinho nghĩ CLB này là một đám rùng và anh ấy là Tarzan thì đấy rõ ràng là một sai lầm”.

Mou chỉ buồn cười, chứ không tức giận. Ông đã quá hiểu sự bạc bẽo và khắc nghiệt của nghề cầm quân. Hôm trước họ trải thảm đỏ mời bạn, hôm sau đã tống ra cửa sau.

Thuở còn nhỏ, đã bao lần Mou sống trong sự hồi hộp cùng ông bố, cũng là một HLV và bị sa thải hết lần này đến lần khác. Và cũng chính Mou, trong lần đầu tiên trở thành HLV trưởng, cũng là nạn nhân của Benfica. Nghĩ vậy Mou cảm thấy nhẹ nhõm bởi nếu không phải là ông thì Leiria cũng chọn một người khác thay Jose Manuel mà thôi.

Rồi mùa bóng kết thúc, Leiria về đích ở vị trí thứ 5, cao hơn cả Benfica ở vị trí thứ 6, thành tích tồi tệ nhất lịch sử của họ. Điều ấy mang lại cho Mou chút tự hào: “Nếu mình còn ở đó, CLB đã phải ở một vị trí cao hơn”.

SỰ HOÀI NGHI CỦA NGÀI CHỦ TỊCH

Rồi Mou cùng đội bóng mới bước vào đợt tập huấn chuẩn bị trước mùa. Đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ bởi vì từ Porto, Barcelona rồi Benfica, Mou chỉ toàn làm việc ở những CLB lớn. Giờ sang một CLB nhỏ, áp lực ít hơn, lại được thoải mái mà không bị cánh phóng viên soi mói, đây là những tháng ngày thư giãn nhất của Mou trong nghiệp cầm quân. Chỉ có chút vấn đề nhỏ với chủ tịch Josep Bartolomeu.

Dưới sự giúp đỡ của vị này, Mou đã xếp được một chỗ đóng quân lý tưởng ở miền quê với đồi núi và không khí trong lành. Bartolomeu nói với Mou:

- Chỗ này là nhất rồi, riêng tư mà thoáng đãng. Chạy quanh các ngọn đồi hơi bị lý tưởng đấy.

Nhưng Mou trả lời làm vị chủ tịch chưng hửng:

- Chạy làm gì cơ? Chúng tôi tập trên sân, không đi đâu cả.

- Ừ, tập thì cứ tập, nhưng sáng phải chạy quanh mấy ngọn đồi, hít không khí trong lành cho khỏe chứ.

- Không, thưa ngài. Không một ai chạy mà không có bóng trong chân cả. Tất cả các buổi tập đều diễn ra ở đây.

- Nhưng những người tiền nhiệm của anh đều cho cầu thủ chạy cả.

- Ừ, nhưng giờ ông thuê tôi rồi mà, phải không?

Hoi... quê, Bartolomeu rời khỏi sân tập. Đợi khi ông này đi xa khuất, một vị trợ lý nói với Mou:

- Anh biết điều gì sẽ xảy ra nếu đội thua liền 2 trận chứ?

- Biết. Ông ấy sẽ bảo tôi không còn phù hợp.

Nhưng khi trả lời câu ấy, có lẽ chính Mou cũng không tin là Leiria quả đã không thua 2 trận liên tiếp dưới sự cầm quân của mình. Giữ cho đội bóng luôn ở vị trí cao như mùa trước đã đành, Mou còn thổi vào đội bóng một sức sống chưa từng có. Trước đây Leiria chỉ chơi với tối đa là một tiền đạo, dựa nhiều vào phản công. Bây giờ họ đá với 3 cầu thủ tấn công gồm 1 trung phong và 2 cầu thủ đá cánh.

Leiria đã cầm bóng nhiều hơn và chủ động hơn khi nhập cuộc. Chủ tịch Bartolomeu tiếp tục bất ngờ: “Hình như Mourinho nghĩ mình vẫn đang cầm quân cho Benfica thì phải”. Rồi ông mang thắc mắc này đến cho chính Mou giải đáp. Mou nói: “Chúng ta hướng đến những

mục tiêu xa hơn, vậy thì phải tập đá như một đội mạnh. Khi ta đá như một đội mạnh, cầu thủ sẽ nổi hơn, được truyền thông chú ý hơn và cuối mùa bán sẽ được giá hơn”.

PORTO CƯỚP MOU TRƯỚC MŨI BENFICA

Để thi đấu “như một đội mạnh”, nhiều cầu thủ của Leiria ngày ấy đã chơi vượt ngưỡng. Đây là nhờ vào những lời hứa đầy tính khích lệ của Mou trước mùa bóng:

“Sớm muộn gì tôi cũng sẽ sang một đội bóng lớn hơn. Khi đó, tôi cam đoan là sẽ có vài người theo tôi. Tôi không thể nói rõ đây là ai bởi mọi việc còn tùy thuộc vào việc CLB của tôi khi ấy đang cần người ở vị trí nào.

Chẳng hạn như Benfica cần một hậu vệ trái, Nuno Valente sẽ theo tôi. Nếu CLB cần một tiền đạo cánh, hiển nhiên Maciel sẽ cùng tôi đến Da Luz. Nghĩa là chúng ta đang có một thỏa thuận: mọi người giúp tôi đến một CLB lớn và khi đến đó, tôi sẽ mang những người phù hợp theo”.

Chính điều này đã thôi thúc các cầu thủ chơi máu lửa hơn. Phong cách đại ca toát ra ở Mou tạo cảm giác tin cậy. Họ biết ông sẽ không đời nào nuốt lời. Suốt nửa đầu mùa bóng, Leiria chơi thứ bóng đá hứng khởi chưa từng có và giữ luôn một vị trí ổn định trong “Top 4”. Nếu đúng thế, họ sẽ kết thúc Giáng Sinh ở vị trí thứ 3. Tên tuổi Mourinho nổi như cồn và lời đề nghị từ một CLB lớn như tiên liệu đến sớm hơn dự kiến. Chính là từ... Benfica.

Manuel Vilarinho thu xếp một cuộc gặp, mong Mou bỏ qua tất cả những gì trong quá khứ để hướng đến một sự hợp tác lâu dài. Benfica sẽ thảo một bản hợp đồng tốt, chỉ kém một điều kiện là cho Jesualdo Ferreira (thầy giáo cũ đồng thời là cựu HLV của Estrela da Amadora, nơi Mou làm trợ lý HLV, người được cho là có hiềm khích không nhỏ với Mou) một chân trong Ban huấn luyện.

Mou cự tuyệt thẳng thừng vì muốn phải được toàn quyền chọn trợ lý. Trong lúc Benfica còn chưa biết ứng xử tiếp theo thế nào thì... Porto xuất hiện. Họ làm mọi cách để Mou đừng sang Benfica và hứa sẽ lập tức bổ nhiệm Mou làm HLV vào cuối mùa.

Nhưng thực tế khiến họ không thể chần chừ. Tháng Giêng năm 2002, Porto đã rớt xuống vị trí thứ 5 ở giải VĐQG Bồ Đào Nha, bị loại khỏi Cúp QG Bồ Đào Nha và xếp chót ở vòng bảng Champions League. Porto sa thải Octavio Machado và lập tức bổ nhiệm Mou. Mà ở Bồ Đào Nha, khi một CLB lớn muốn HLV của một CLB nhỏ như Leiria, họ không cho đối phương một sự lựa chọn nào.

Mourinho dẫn dắt Uniao de Leiria vào tháng 4/2001 và sau 7 trận giúp cho CLB có được vị trí cao nhất trong lịch sử (xếp thứ 5 mùa giải 2000/01). Trong mùa giải thứ hai, CLB luôn cạnh tranh vị trí thứ ba và thứ tư. Cuối tháng 1/2002, Mou chuyển sang Porto thay HLV Octavio Machado. Báo Record ngày ấy giật một cái tít đáng nhớ: “Mourinho, người được chọn (ảnh nhỏ)”.

----o0o----

Kỳ 8: Xây những viên gạch đầu cho hành trình huyền thoại

Benfica đã phải hạ mình mời lại Mou sau cú khởi đầu tai hại của mùa 2001/02. Nhưng Porto còn ra tay nhanh hơn. Họ muốn có vị HLV đang nổi như cồn của Uniao de Leiria không chỉ để làm lợi cho mình mà còn để không cho địch thủ có được một nguồn sức mạnh đáng gờm. Và Mou đã không phụ sự kỳ vọng của Porto.

Vừa sang Porto, Mourinho đã giúp CLB này đánh bại kình địch Benfica

“MÙA SAU CHÚNG TA SẼ VÔ ĐỊCH”

Với Mou, việc cầm quân cho Porto không khác gì về nhà. Ông có thời gian làm việc ở đó trên tư cách trợ lý cho Bobby Robson, trước khi cùng HLV này sang Barcelona. Chủ tịch Pinto da Costa luôn dành cho Mou nhiều tình cảm quý mến, nay lại dành thêm sự ngưỡng mộ vì những gì ông đã thể hiện trong khoảng thời gian ngắn ngủi tại Benfica và Leiria.

Ngày 23/1/2002 là ngày Mou ra mắt đội bóng mới, cũng là ngày trọng đại trong lịch sử Porto. Có rất nhiều câu hỏi và câu trả lời được đưa ra hôm ấy. Nhưng phát ngôn đáng chú ý nhất và được tất cả các nhật báo đưa trang nhất ngay hôm sau là là: “Chúng ta sẽ vô địch ngay mùa bóng sau”.

Porto đã vô địch liên tục suốt 2 thập kỷ trước đó và với bề dày lịch sử của CLB này, phát ngôn ấy lẽ ra không có gì quá bất ngờ. Nhưng nó lại gây sốc vào thời điểm ấy, khi Porto đang lâm vào một trong những cơn khủng hoảng thuộc loại tồi tệ nhất lịch sử.

Mou có 2 lý do để tuyên bố như thế. Một: đây sẽ là mùa bóng đầu tiên ông chính thức trở thành một “manager”, được tự do quyết định những vấn đề chuyển nhượng và Hai: Mou muốn tạo ra một bầu không khí phấn khích, kéo các CĐV đang cảm thấy chán nản quay lại ủng hộ đội bóng. Nhưng phát ngôn này ngày ấy đã tạo ra rất nhiều tranh cãi, chỉ trích và đổ ky. Nó cũng đặt Mou dưới tình thế buộc phải vô địch. Nếu không, sẽ có rất nhiều “gạch đá” được ném về phía ông.

Còn về mùa bóng đang diễn ra, mọi thứ không do Porto tự quyết định nữa. Đội chỉ đang xếp thứ 6 và thậm chí sẽ phải cạnh tranh quyết liệt một suất dự Cúp UEFA cùng với Braga. Vì thế Mou không mạo hiểm với những tuyên bố. “Chúng tôi vẫn muốn vô địch chứ, nhưng chỉ chiến thắng thôi là không đủ, còn phải phụ thuộc vào những yếu tố khác,” Mou nói. “Vì thế mục tiêu thiết thực nhất chỉ là cố thắng càng nhiều trận càng tốt, khởi đầu là trận đấu với Maritimo ở thứ Bảy tới”.

Nhưng các phóng viên vẫn chưa chịu ngưng. Họ muốn biết Porto “sẽ vô địch mùa sau” với phong cách nào. Mou không ngần ngại đáp: “Tất nhiên là tấn công. Các cầu thủ sẽ đến sân tập mỗi ngày và biết họ sẽ phải hoàn thiện những miếng đánh. Phải làm chủ trận đấu và ghi nhiều bàn”. Ngồi kế bên, chủ tịch Da Costa hoàn toàn bị thuyết phục. Ông tuyên bố: “Sự ủng hộ của Ban lãnh đạo dành cho tân HLV là không có giới hạn”.

KHỞI ĐẦU NHƯ MƠ GIỮA MUÔN VÀN KHÓ KHĂN

Nhưng khi vào việc, Mou thấy mình đối diện với những vấn đề tương tự như ở Benfica, thậm chí có phần còn tệ hơn. Ông hồi tưởng lại sau này: “Đấy là một Porto hoàn toàn khác so với khi tôi và Robson rời đội. Trước mắt tôi lúc ấy là một đội ngũ yếu thế bởi những thất bại.

Một số cầu thủ cảm thấy tự thỏa mãn với những gì mình đang có: vị trí ở một CLB lớn, mức lương cao đủ cho cuộc sống thoải mái. Thắng thua hay danh hiệu cũng không còn quan trọng với họ nữa. Khi ấy tôi biết chắc Porto không thể vô địch ngay trong mùa đó bởi đấy không phải là đội bóng của tôi”.

Trong cuộc trả lời phỏng vấn sau đó với một tờ báo Tây Ban Nha, Mou đã gọi đấy là “Porto tồi nhất trong 26 năm”. Chủ tịch Pinto da Costa không lấy làm phiền lòng với phát ngôn ấy bởi chính ông hiểu đội nhà đang thích ứng sau khi chuyển sang mô hình cổ đông, quyền lực không còn hoàn toàn thuộc về chủ tịch và HLV mà bị chi phối bởi những thành viên.

Nhưng khó khăn là vậy, Mou vẫn có một khởi đầu như mơ khi thắng một lèo 4 trận. Đấy là hiệu ứng mà người ta vẫn hay gọi là “thay tướng, đổi vận”. Khi trên ghế là một nhà cầm quân mới, các cầu thủ bị kéo khỏi nhịp điệu và thói quen thường ngày. Những cầu thủ chính thức buộc phải cố để giữ vị trí, những kẻ dự bị thì càng phải cố vì biết cơ hội thay đổi đã đến.

Bốn trận thắng ấy diễn ra trước Maritimo (2-1), Benfica (3-2), Varzim (1-0) và Vitoria de Setubal (4-1). Trong số này, đáng chú ý nhất tất nhiên phải là trận đấu với Benfica, đội bóng cũ nay đã trở mặt thành thù với Mou. Đấy không chỉ là một trận derby mà còn ảnh hưởng lớn đến suất dự Cúp UEFA mùa tới nên Mou dồn hết tâm trí cho nó.

CHIẾN THẮNG VANG DỘI

Có một bản thảo lớn về chiến thuật. Liệu Benfica sẽ ra sân với một trung phong (Jankauskas) và 2 cầu thủ chạy cánh (Simao Sabrosa và Mantorras) hay cho Mantorras bó vào trung lộ, để 2 cánh lại cho Carlitos và Miguel? Nếu Jankauskas đá chính, ông sẽ phải dùng Ricardo Silva vì anh này chống bóng bổng tốt. Nếu Mantorras vào trong, Ricardo Costa sẽ được chọn vì thu hồi bóng tốt.

Vốn có máu thực dụng, Mou bỏ tiền ra thuê... điệp viên. Đây là người điệp viên mà ông vẫn dùng ngày trước tại Benfica, giờ lại dùng tay ấy chống lại Benfica. Tay này đột nhập vào những buổi tập, cố lân la hỏi chuyện rồi gửi về cho Mou một bản bảo cáo: Jankauskas sẽ đá. Quá êm, vậy là khâu chiến thuật đã xong.

Khâu tâm lý càng... êm hơn nữa khi chủ tịch Benfica là Vilarinho lên báo tuyên bố ông đã mơ thấy đội nhà đánh bại Porto 3-0. Trước những tình huống thế này, Mou là chuyên gia làm tâm lý. Ông cho photo trang báo có in phát biểu của Vilarinho dán ngay trên bảng thông báo để cầu thủ Porto ngày nào cũng đọc được nó. Từ "giấc mơ" của Vilarinho, Mou làm cho cầu thủ nghĩ rằng họ bị coi thường, rằng Benfica coi như đã bỏ 3 điểm vào túi.

Nhưng trận đấu quả là khó khăn và Porto bị dẫn 1 bàn sau giờ nghỉ. Trong phòng thay quần áo có một chiếc giỏ để các cầu thủ bỏ quần áo và khăn dơ của họ vào đấy. Vừa bước vào phòng, Mou đá tung cái giỏ ấy lên. Các cầu thủ của ông đã để cho áp lực của một trận đấu lớn ảnh hưởng nặng nề đến tâm lý và ngoại trừ Deco, ai cũng chạm bóng như sợ nó đốt cháy chân mình.

Mou gọi một... nhân viên xoa bóp có thâm niên làm việc đến 50 năm ra hỏi xem Porto đã thua Benfica mấy trận trên sân nhà rồi. Khi vị này còn chưa kịp hiểu dụng ý của Mou thì ông

đã chuyển câu hỏi ấy cho Victor Baia. Thủ môn của Porto đáp: “10 năm nay mới thua có 1 trận thôi”.

Mou nói: “Ừ, và chúng ta chuẩn bị thua trận thứ 2 đấy, nếu mọi người cứ tiếp tục đá như thế. Sự uy nghiêm của mặt sân này chuẩn bị nhờ các cậu mà hỏng đấy”. Những lời ấy phát huy tác dụng, Porto ghi liền 2 bàn trong hiệp 2 và kết thúc trận đấu với tỷ số 3-2. Tên tuổi của Mou một lần nữa được khẳng định. Cầm Benfica thì hạ Sporting, đến khi cầm Porto thì lại hạ Benfica.

Rồi những chệch choạc xảy ra trong giai đoạn cuối mùa, đúng theo tiên liệu của Mou. Song Porto cũng kết thúc mùa ấy với chiếc vé dự Cúp UEFA đúng như mục tiêu. Mùa bóng tiếp theo là lúc Mou làm nên lịch sử.

Trong khoảng thời gian còn lại của mùa bóng, Mou đã chọn xong những cầu thủ sẽ cùng mình bước vào mùa bóng mới: Baia, Secretario, Carvalho, Andrade (sau này được bán cho Deportivo), Mario Silva, Alenitchev, McCarthy, Capucho, Paredes, Costinha, Candido Costa, Clayton, Deco và Helder Postiga. Ông cũng đã lên xong danh sách những cầu thủ sẽ phải chiêu mộ vào mùa Hè: Derlei, Maniche, Pedro Emanuel, Paulo Ferreira, Jankauskas, Cesar Peixoto và Nuno Valente.

-----o0o-----

Kỳ 9: Thắng trong cuộc đấu đá nội bộ đầu tiên

Sau nửa mùa giải đầu dẫn dắt Porto, Mou đã đưa đội giành vị trí thứ 3 chung cuộc mùa 2001/02 với thành tích 11 thắng, 2 hòa qua 15 trận, đồng thời giành được niềm tin tuyệt đối từ BLĐ.

Thủ môn Vitor Baia là kiêu binh đầu tiên bị Mourinho “bóp chết”

Với nguồn ngân quỹ được cấp tại Porto, Mou đã xây dựng được một đội ngũ ưng ý, những người sẽ giúp cho ông có thể đoạt chức vô địch Bồ Đào Nha như đã hứa. Giai đoạn đầu mùa luôn có ý nghĩa định đoạt toàn bộ mùa bóng và thật may cho Mou là ông đã có công đoạn chuẩn bị trên cả tuyệt vời.

PHƯƠNG CHÂM HUẤN LUYỆN “VỊ TẬP THỂ”

Mou nói: “Đầu mùa các cựu binh chưa trở lại vì họ vẫn còn nghỉ ngơi sau World Cup (2002). Các tân binh nhập cuộc trước và họ được lợi từ điều đó. Được hướng dẫn mà không có các “đại bàng” xung quanh, lính mới nhanh chóng hiểu được đòi hỏi của tôi mà không

phải chịu cảnh ma cũ bắt nạt ma mới. Đến khi các cựu binh về thì nhóm này đã có xuất phát điểm ngang ngửa, hoặc tốt hơn. Cuộc cạnh tranh vị trí trong đội diễn ra rất tích cực”.

Khi cả đội cùng đến Pháp để tập huấn tại Saint-Etienne, Mou đã nhận được một số phản hồi từ các cựu binh. Họ nói: “Thưa ngài, các tân binh không chỉ ngon lành mà còn rất ngoan nữa”. Từ lúc ấy, Mou biết mình đang sở hữu một đội ngũ đoàn kết, vững vàng.

“Ngày tập luyện thứ 5 tại Pháp tôi đã hết sức ngạc nhiên trước một sự kiện,” Mou nhớ lại. “Đấy là một ngày nghỉ và tôi chỉ yêu cầu họ trở về khách sạn trước 11 giờ đêm mà thôi. Tôi không quan tâm họ đi chơi lúc nào, chỉ cùng người trợ lý ngồi ở sảnh xem xét việc họ trở về mà thôi.

Bình thường các cầu thủ sẵn sàng trả tiền phạt để được về muộn hơn một chút, nhưng lần này tôi đã lầm. Khoảng 10h40 thì taxi đỗ trước cửa khách sạn và nhóm cầu thủ đầu tiên bước vào. Rồi gần như ngay sau đó toàn bộ những người còn lại đều vào khách sạn cùng lúc. Khi thấy Jorge Costa (thủ quân Porto khi ấy) đi ngang qua, tôi hỏi:

- Này Jorge, chuyện gì thế?

- Có gì đâu ạ, tất cả cùng ra ngoài chơi mà. Chúng ta đang có một đội ngũ hơi ổn đấy nhé”.

Thật khó diễn tả cảm giác của Mou khi nghe người thủ quân của mình nói thế. Hơn 20 con người quyết định đi chơi cùng nhau chỉ sau 5 ngày ăn tập. Mou nói: “Tôi gọi đấy là ngày khai sinh của đội hình vô địch”.

Mou duy trì phương châm “vị tập thể” ấy suốt cho đến khi rời khỏi Porto. Bất kỳ một cầu thủ nào đến đội ông cũng đều chọn lựa kỹ càng. Tài năng thôi chưa đủ, người ấy còn phải biết lấy tập thể làm trọng. Trên cánh cửa dẫn vào phòng thay quần áo là dòng chữ: “Ở đây không ai được phép, ngoại trừ Chúng Ta”.

VẬT VÃ GIÀNH CHIẾN QUẢ ĐẦU TIÊN

Rời mùa bóng mới khởi tranh, mục tiêu của Mou lúc này chỉ là chức vô địch Bồ Đào Nha. Cúp Quốc gia có được hay không thì còn tùy thuộc vào kết quả bốc thăm, còn Cúp UEFA thì vào được bán kết sẽ là thành công.

Trận ra quân không như ý, Porto bị Belenenses cầm hòa 2-2. “Tôi chả ngạc nhiên về kết quả ấy,” Mou nói. “Trận ấy Deco và Alenitchev đều không thể đá và không một ai có thể liên kết giữa 2 tuyến tiền vệ và tấn công. Trận đầu tiên cũng nặng nề và đầy áp lực, hướng chỉ Belenenses vẫn luôn là đối thủ khó nhằn của Porto. Điều khiến tôi khó chịu không phải Porto mất điểm mà là Benfica và Sporting đều đã có trọn vẹn 3 điểm trong trận khởi đầu”.

Ngay trong buổi tập hôm sau, Mou lập tức chuẩn bị chiến thuật cho trận đấu tiếp theo với Boavista. Vì Deco và Alenitchev vẫn chưa thể trở lại nên ông chuyển đội hình từ 4-2-3-1 sang thành 4-4-2. Trong 2 tiền vệ đá ở trung tâm thì Costinha được giao nhiệm vụ dọn dẹp. Mọi hướng lên bóng, phá lối chơi, bài phản công đều được tập luyện kỹ càng do trận ấy Mou bị truất quyền chỉ đạo.

Không như các trận đấu tại UEFA, các HLV bị cấm chỉ đạo tuy cũng bị ép ngồi vào những khu vực biệt lập, nhưng được phép vào phòng thay quần áo của đội giữa giờ. Khi hiệp 1 kết thúc, Mou ra đứng ở thang máy để chờ đi xuống với các cầu thủ. Nhưng Joao Loureiro, chủ tịch Boavista, lại bước vào trước và cửa thang máy đóng lại.

Mou chờ lâu và phát hiện chiếc thang máy không nhúc nhích nữa. Tiến ra thang bộ, Mou bị bảo vệ chặn lại và bảo ông không được đi lối này. Chẳng mất thời gian đôi co, Mou gọi điện thoại vào trong phòng thay quần áo và yêu cầu người cầm máy mở loa cho tất cả mọi người cùng nghe. Sau những lời dằn dò kỹ càng, Mou bình thản trở lại khu biệt lập với niềm tin sắt đá là Boavista không có cách nào tiếp cận khung thành của Porto được nữa.

Tỷ số cuối cùng là 1-0, nhưng sự cố lại xảy ra lần nữa. Mou cứ ngồi chờ cho các CĐV đổ ra cửa rồi mình sẽ về sau. Nào ngờ bảo vệ lại đến và yêu cầu ông phải rời khỏi sân ngay lập tức. Mou cố không gây ra bất kỳ sự chú ý nào, hòa mình vào dòng người và cố đi về khách sạn của đội gần đây thật êm thấm. Nhưng rồi có một nhóm CĐV nhận ra ông, Mou co giò chạy có cờ và chỉ kịp nghe phía sau vang lên những tràng chửi rủa: “Mourinho kia, thăng chó chết”.

DẪN MẶT VITOR BAIA

Đây là trận đầu tiên của Nuno trên tư cách thủ môn của Porto. Anh này đã chơi tốt và giữ trắng lưới. Vì Vitor Baia chấn thương nên Nuno rất nhanh chóng khẳng định được vị trí của mình. Giành 3 điểm đầu tiên, Porto như gỡ bỏ một tảng đá và những chiến thắng tiếp theo đã đến dễ dàng hơn. 3-1 trước Gil Vicente trên sân nhà và 2-0 trước Vitoria de Guimaraes.

Kế tiếp là trận ra quân tại Cúp UEFA: 6-0 trước Polonia Warszawa. Quá hoành tráng trừ một chi tiết: trong cuộc phỏng vấn sau trận đấu, Vitor Baia đã bày tỏ sự khó chịu khi phải dự bị cho Nuno, người đã chơi tốt suốt thời gian anh chấn thương.

Mourinho hết sức bực mình với những lời này, nhất là khi nó được tương lên trên tờ Record, tờ báo mà lãnh đạo Porto đã ra chỉ thị là phải tuyệt giao. Mou báo cáo chuyện này lên chủ tịch Pinto da Costa và tuyên bố treo giò Baia vô thời hạn.

Đây là một thông tin khá sốc vì Baia có một vị thế rất quan trọng trong đội ngày ấy. Đích thân Chủ tịch Da Costa phải xuống nói chuyện với các cầu thủ. Ông thông báo 2 chi tiết quan trọng: một, hồ sơ kỷ luật của Baia đang được viết và hai, hợp đồng của Mou sẽ được gia hạn thêm một năm.

Vậy đấy, Mou đã thắng trong cuộc chiến mang màu sắc chính trị đầu tiên, trong rất nhiều cuộc chiến mà ông sẽ đối mặt sau này.

-----o0o-----

Kỳ 10: Bật khóc 20 giây trong thời khắc lịch sử

Phần 10 của cuốn tự truyện xin gửi đến độc giả những câu chuyện xoay quanh trận chung kết Cúp UEFA 2003 giữa Porto và Celtic tại thành phố Seville, Tây Ban Nha. Phần này đặc biệt bởi nó do chính Mourinho đặt bút viết, thay vì hiện diện qua lời kể của nhà báo Luis Lourenco.

Mourinho luôn cảm thấy cô đơn trong khoảnh khắc chiến thắng ở UEFA Cup mùa 2002/03 của Porto

CHUẨN BỊ CHO TRẬN ĐẤU BẰNG CÁCH “TỰ ĐÁNH CỜ”

19/5/2003. Hai ngày trước trận chung kết kỳ vĩ, chúng tôi rời khách sạn Porto Antas và hướng về sân bay. Đây là một tuần lễ làm việc cật lực và hiệu quả với những bài tập được trang bị đến tận răng.

Từng cầu thủ đều có khoảng thời gian tập riêng để đảm bảo từng người sẽ thấm nhuần ý đồ chiến thuật được đề ra. Trong bóng đá, bạn phải luôn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Tôi đã vạch ra gần như mọi kịch bản tồi tệ có thể và cho cầu thủ tập luyện để ứng phó với những tình huống ấy.

Những lo ngại về thể lực của Costinha và Nuno Valente cũng không còn. Đội hình 4-4-2 đã được định hình với những nhân vật tối ưu nhất cho từng vị trí. Trong những trận đấu tập, tôi đặt mình vào tư thế HLV trưởng của đội B để nhìn xem những điểm yếu của đội A (gồm những người sẽ đá chung kết). Cứ như là đánh cờ với chính mình vậy. Bạn dàn những quân cờ theo ý rồi suy nghĩ ngược lại xem làm thế nào để phá thế cờ của chính mình.

Helder Postiga sẽ không thể đá và hầu như ai cũng nghĩ là Jankauskas sẽ lấy chỗ. Nhưng tại sao tôi phải chọn một phương án mà mọi người đã nghĩ đến. Báo chí cứ việc phân tích Jankauskas sẽ thay Postiga như thế nào trong khi tôi âm thầm chuẩn bị những phương án hoàn toàn khác. Trong bóng đá, bất ngờ mãi mãi là thứ vũ khí lợi hại nhất.

Capucho và Marco Ferreira là 2 lựa chọn của tôi cho vị trí tiền đạo. Nhưng chọn ai? Khi ngồi trên xe ra sân bay Porto, tôi thậm chí còn chưa ra quyết định. Cứ bình tĩnh mà lựa chọn thôi, nếu bạn dùng lý trí phân tích được lợi hại của một phương án thì đối phương cũng suy nghĩ được vậy. Cứ từ từ và nghĩ ra những phương án bất ngờ nhất.

MUỐN “ĐẬP CHẾT ĂN THỊT” ĐỐI THỦ

Chào đón Porto ở sân bay Seville là một rừng gồm những nhà báo. Tôi tỏ ra lạnh lùng và xa cách, chỉ trả lời những câu thật ngắn khi buộc phải trả lời. Với cá nhân tôi, trận chung kết đã bắt đầu từ giây phút ấy bởi toàn bộ tâm trí của tôi đã dồn cả vào cuộc chiến.

Khách sạn của chúng tôi ở rất tuyệt vời, phòng ốc đẹp và được thiết kế rất có gu. Việc có hàng trăm CĐV Celtic ở cùng khách sạn với Porto lại càng hay. Tôi muốn cầu thủ cảm nhận được không khí của trận đấu càng nhanh càng tốt. Trong buổi mổ băng đầu tiên với tư liệu là những trận mà Celtic đã chơi tại châu Âu, các cầu thủ đã dõi theo chăm chú với tâm trạng muốn “đập chết ăn thịt” đối phương. Bản báo cáo về tình hình sức khỏe lẫn tâm lý cho các cầu thủ đều rất tích cực.

Tôi chỉ nói thêm với họ trước khi lên đường đến sân: “Chỉ sau 3 tiếng đồng hồ nữa, chúng ta sẽ mang Cúp về nhà. Chỉ cần biết tiết chế cảm xúc, mọi thứ sẽ ổn cả. Chúng ta đến đây để vô địch, chứ không phải để trở về tay không”.

Kết thúc phần nói chuyện này, như thường lệ Jorge Costa hét lớn: “Chúc may mắn”. Chàng thủ quân của tôi đã mơ đến trận chung kết này từ rất lâu, khi hãy còn là một cậu bé với chiếc khăn quàng và lá cờ Porto quen thuộc đến cổ vũ đội bóng yêu quý. Sau trận chung kết ấy, tôi đã rửa một tấm hình Costa giương cao Cúp lên trời và viết vào đấy: “Từ giây phút này, cậu đã là huyền thoại của Porto”.

“CHÚNG TA SẼ THẮNG”

Như mọi trận đấu khác, tôi luôn là người bước vào sân trước tiên và từ rất sớm. HLV chỉ là người chuẩn bị, còn khi trận đấu bắt đầu đấy phải là chuyện của cầu thủ. Tôi nhìn lên

khán đài và thấy gia đình mình ở đây: Tami và bọn trẻ đang ngồi cạnh vợ con của các cầu thủ.

Mượn một chiếc ống kính tele từ phóng viên quen của tờ A Bola, tôi đã nhìn thấy họ rõ hơn, thấy cái mắt đang nheo lại của con mình vì ánh nắng chiếu vào. Đây là thứ duy nhất khiến tôi bực mình từ trận chung kết: họ phải được ngồi ở vị trí tốt hơn chứ.

Tôi thì không cần, có nhiều trận họ mời tôi lên ngồi ở khu vực riêng, tiện nghi hơn nhưng tôi chỉ muốn đứng bên đường piste. Nếu trời mưa tôi sẽ dầm mưa cùng cầu thủ của mình. Ngài chủ tịch Da Costa khi ấy rất hồi hộp. Ông đến và nói với tôi: “Chúng ta phải thắng trận này nhé, Jose”. Tôi đáp: “Sao lại PHẢI? Chúng ta SẼ thắng”.

Trở lại phòng thay quần áo, tôi nhìn thấy giám đốc kỹ thuật UEFA Andy Roxburgh ở cửa. Là người hướng dẫn tôi trong một khóa học do UEFA tổ chức, Andy chúc tôi may mắn. Tôi cười: “Ồ, một người Scotland chúc tôi may mắn cơ à”. Andy cũng cười: “Xã giao thôi, quan chức UEFA phải nói vài lời cho phải phép chứ”.

THÀNH TÍCH KHÓ QUÊN NHƯNG SẼ LẶP LẠI

Trận đấu bắt đầu vào đúng lúc tôi đang hôn lên tấm hình của 2 đứa con. Mọi thứ diễn ra rất kịch tính. Chúng tôi dẫn bàn vào cuối hiệp 1, bị gỡ lại ngay đầu hiệp 2. Rồi chúng tôi vượt lên, rồi họ lại gỡ chỉ sau vài phút, xứng đáng là một trận chung kết và tạo ra rất nhiều cảm xúc trên khán đài.

Hiệp phụ, tôi thậm chí đã lên danh sách đá 11 mét và tự tin sẽ thắng trong loạt đấu súng. Trong khung thành là Vitor Baia, người mà tôi biết từ khi còn là trợ lý ở Porto cho Bobby Robson đang trở lại phong độ đỉnh cao.

Nhưng loạt đấu súng ấy đã không đến. Một pha tấn công và toàn thể ban huấn luyện lẫn cầu thủ sau lưng gầm lên. Vậy là vào. Tôi quy gối xuống và khóc 20 giây. Lúc ấy cảm giác của tôi là... cô đơn. Tôi cố tìm vợ con mình trong một rừng người nhưng làm sao thấy được. Gia đình đã ở cạnh tôi những lúc khó khăn, nhưng vào những phút giây hạnh phúc thế này lại không thể cùng họ chia sẻ niềm vui.

Rồi bóng lại được đặt lại ở giữa sân. Tôi lập tức ra chỉ thị: “Không tranh bóng bổng với Celtic trong khu cấm nữa, họ sẽ hành hạ chúng ta, phải làm mọi cách chặn quả tạt, phải ngăn nguy hiểm từ điểm khởi đầu”.

Rồi Nuno Valente bị thẻ đỏ và Celtic có quả phạt khi trận đấu chỉ còn vài giây. Bóng ra ngoài và hết giờ. Tôi đã trở thành HLV đầu tiên mang Cúp UEFA về Bồ Đào Nha. Từ một HLV quốc nội, giờ tôi đã trở thành một HLV tên tuổi ở quốc tế.

Sự cô đơn lại ủa về khi tôi không thể ở gần gia đình mình trong thời khắc lịch sử. Tôi gặp lại họ ở sân bay. Tắm hình ấy: tôi ngả đầu về phía vợ, trên tay là cậu nhóc đang ngủ say mê vì mệt đã được phóng viên của tờ O Jogo chụp được. Porto đón chúng tôi như những người hùng. Báo chí bảo đấy là một chiến tích không thể nào quên.

Riêng tôi thì bảo: “Không thể nào quên, nhưng có thể lặp lại”. Mùa sau chúng tôi sẽ dự Champions League.

-----o0o-----

Kỳ cuối: Bị dọa giết vẫn lên đỉnh vinh quang

Ngày 26/5/2004, Porto đá trận chung kết Champions League với AS Monaco tại Gelsenkirchen, Đức. Ngay từ thời điểm ấy Mou đã biết mình sẽ rời Bồ Đào Nha để đi tìm một thử thách khác ở nước ngoài. Phần cuối của cuốn tự truyện vẫn do Mourinho viết, kể lại cảm giác của ông sau khi đã vươn lên đến đỉnh cao danh vọng.

Mourinho giành Champions League cùng CLB Porto

CÚ ĐIỆN THOẠI CHẾT CHÓC

Tôi ngược nhìn lên bảng điện tử, phút thứ 80 trận chung kết Champions League: 3-0. Tôi như cảm nhận được tất cả: niềm tin, sự tĩnh lặng, đoàn kết và niềm vui loan tỏa khắp đội bóng. Tôi nhìn sang Andre (Villas-Boas) và Rui Faria rồi nói với họ: “Xong rồi bạn mình ơi, chúng ta đã vô địch châu Âu”. Rồi tôi mỉm cười với những trợ lý còn lại, những người đang vẫy tay và giơ ngón tay cái về phía tôi.

Trong phút giây ấy, tôi để cho những suy nghĩ chạy ngang dọc trong tâm trí mình: chặng đường mà tôi đã đi qua, thời thơ ấu đầy những giấc mơ, những trở ngại, những cuộc khủng hoảng, những lời chỉ trích, gia đình, niềm tin, những CĐV trung thành tuyệt đối, lịch sử, sự bất tử và cả những lời đe dọa tính mạng mà tôi nhận được một ngày trước đó.

Đây là buổi tập cuối cùng trước trận chung kết và như thường lệ, thứ duy nhất liên kết tôi với thế giới bên ngoài chính là chiếc điện thoại di động mà chỉ có vợ tôi biết số. Tôi cũng đã khóa mọi cuộc gọi từ bên ngoài vào khách sạn. Tôi muốn bản thân mình cũng như các cầu thủ chỉ nghĩ về trận đấu mà thôi.

Vào khoảng 10h30' tối, tôi lên phòng và mở tivi xem phim The Punisher của diễn viên yêu thích John Travolta thì bất ngờ có người gõ cửa. Tôi mở cửa và nhìn thấy một trong những thành viên của BLĐ, Reinaldo Teles. “Xin lỗi vì đã làm phiền vào giờ này, nhưng tôi có những 8 tin khẩn dành cho anh”. Sau khi đọc tin, tôi quyết định gọi điện lại cho người gửi và nghe một giọng đe dọa:

“Mày nghĩ mày là nhất phải không thằng chó, bọn tao chưa đụng vào mày ngay đâu vì còn trận đấu. Nhưng ngay sau khi nó kết thúc thì mày chết chắc bởi vì bọn tao sẽ chờ mày. Ngay khi mày đặt chân trở lại Porto thì số phận mày sẽ được định đoạt, không còn cơ hội nào đâu”.

Tôi đáp trả: “Mày điên rồi. Tao không biết mày đang nói về chuyện gì và vì sao lại buông ra những lời này, nhưng tao biết mày là một thằng điên”. Cúp máy. Reinaldo Teles đứng nghe và điếng người, nhưng mau chóng trấn tĩnh và khuyên tôi đừng lo lắng. Anh ta hứa sẽ chu toàn chuyện này.

Các trợ lý đều tỏ ra bàng hoàng khi biết về cuộc điện thoại bởi kẻ ở đầu dây bên kia là một đại ca cỡ bự trong giới xã hội đen, từng dính nhiều tiền án. Cảnh sát biết tên này đang tập hợp đàn em và sẽ khiến cho chuyến trở về BDN trở nên phức tạp. Ngày tiếp theo, chủ

tịch Pinto da Costa đến cam kết về sự an toàn của tôi. Ông ấy hứa sẽ lo an ninh tận răng cho tôi và gia đình.

KHOẢNH KHẮC ĐI VÀO BẤT TỬ

Khi trọng tài Kim Nielsen thổi hiệu còi dứt trận, tất cả những gì tôi có thể nghĩ vào lúc đó là vợ và bọn trẻ. Họ đang ở trên khán đài và sẽ phải bay trên một chuyến khác để đảm bảo an toàn. Nhưng để cho yên tâm, một số thành viên trong đội đã lên tận nơi và dẫn họ xuống sân.

Khi ôm gia đình mình trong tay, những lo sợ tạm thời vơi đi, chỉ còn lại sự nhẹ nhõm, niềm vui và những cảm xúc không thể nào quên. Chúng tôi ôm nhau, hôn nhau và bật khóc. Bé Ze cứ hỏi: Tại sao mọi người lại khóc sau đi đã thắng trận chung kết? Lẽ ra phải cười thật vui chứ?

Khi ấy tôi đã muốn rời khỏi sân ngay lập tức, nhưng Matilde ngăn lại. Nàng bảo chiếc Cúp là của tôi, huy chương là của tôi và tôi phải tận hưởng giây phút này càng nhiều càng tốt. Thế là tôi đi quanh sân, hòa mình vào đội ngũ vừa vươn lên đỉnh cao châu Âu.

Lần đầu tiên, tôi chờ toàn đội ở cửa phòng thay đồ và hôn từng người một. Ngày 26/5/2004, tại Gelsenkirchen: chúng tôi đã trở thành bất tử. Trên phương diện cá nhân, đời tôi cũng đã hoàn toàn thay đổi. Tôi đã đi từ CLB nhỏ Leiria lên đỉnh cao thế giới chỉ sau 3 năm.

Cuộc sống của tôi cũng không còn chỗ cho sự riêng tư, lúc nào cũng phải được bảo vệ 24/24. Giờ thì tôi mới hiểu được cách hành xử vẫn hay bị chỉ trích của những người nổi tiếng. Một trong số họ, cũng là người bạn của tôi, đã từng nói: “Cuộc sống của người của công chúng vô cùng mệt mỏi”.

Nhưng hãy cùng trở lại trận đấu tại Gelsenkirchen. Chúng tôi đã chuẩn bị rất tốt, tất cả hiểu rõ AS Monaco như lòng bàn tay. Buộc Giuly phải chậm lại, Deco phải hy sinh để tham gia phòng ngự nhiều hơn. Cứ một phút qua đi người ta lại càng thấy ít Monaco đi và nhiều Porto hơn.

Paulo Ferreira đã khiến cho cầu thủ hay nhất bên Monaco - Jerome Rothen – “tắt điện”, như đã từng làm với Ryan Giggs và Alberto Luque trước đó. Baia thật mạnh mẽ, Jorge Costa thì hung tợn, Ricardo Carvalho không cho Morientes một khoảng trống và Nuno Valente vững vàng như thường lệ. Các bàn thắng của Carlos Alberto, Deco và Alentichev đến một cách tự nhiên. Tôi gần như không phải ra một chỉ thị gì trong trận đấu để đời ấy.

Chiếc Cúp thật đẹp. Tôi đã nhìn thấy nó một ngày trước đó nhưng không dám chạm vào. Giờ thì tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua nó. Tôi thử vào nó nhưng vẫn chưa đụng vào (để cho cầu thủ làm việc ấy trước chứ). Trao HCV, Len Johansson nói nhỏ với tôi: “Hẹn gặp lại nhé, tháng Tám, Gala Monaco”.

Chúng ta sẽ mãi không quên ngày hôm nay, nhưng cảm xúc và hình ảnh này sẽ theo chúng ta đến hết cuộc đời. Sống với ký ức

buồn là một bi kịch, nghĩ về những kỷ niệm đẹp sẽ cho ta thêm sức mạnh. Đừng đánh mất mình, hãy chơi như một đội bóng, chơi như không còn ngày mai, và chiến thắng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

Mourinho nói với các cầu thủ trước trận chung kết.

-----The End-----